

MUUSIKALINE PÕNEVIK

SWEENEY TODD

FLEET STREETI PÕRGULIK PARDUR

152. hooaeg

SWEENEY TODD

Fleet Streeti põrgulik pardur / The Demon Barber of Fleet Street

Muusikaline põnevik / A musical thriller

Muusika ja laulusõnad / Music and lyrics by **STEPHEN SONDHEIM**

Libreto / Book by **HUGH WHEELER**

Näidend / From an adaption by **CHRISTOPHER BOND**

Broadway algupärandi lavastaja / Originally directed on Broadway by **HAROLD PRINCE**

Orkestratsioonid / Orchestrations by **JONATHAN TUNICK**

Broadway originaalproduksioon / Originally produced on Broadway by **RICHARD BARR, CHARLES WOODWARD, ROBERT FRYER, MARY LEA JOHNSON, MARTIN RICHARDS**

koostööpartnerid / in cooperation with **DEAN** ja/and **JUDY MANOS**

Lavastaja / Directed by **TANEL JONAS** (Ugala Teater / Theatre)

Kunstnik / Scene and costumes designed by **IIR HERMELIIN**

Muusikajuht / Musical supervision by **MARTIN SILDOS**

Dirigent / Conductor **TAAVI KULL**

Koreograaf / Choreographed by **JANEK SAVOLAINEN**

Koreograafi assistent / Choreographers assistant **MARIKA AIDLA**

Valguskunstnik / Lighting designed by **MARGUS VAIGUR** (Endla Teater / Theatre)

Videokunstnik / Video designed by **TAAVI VARM**

Helirežissöör / Sound designed by **MARTIN KIKAS**

Inspitsient / Stage manager **ÜLLE TINN** või/or **KAISA RIIVALD**

Kontsertmeistrid / Rehearsal pianists **ELE SONN, KATRIN NUUME**

Koormeisterid / Chorus masters **PIRET TALTS, ALEKSANDR BRAŽNIK, KRISTI JAGODIN**

Produtsent / Producer **MARIKA GOLDMAN**

Tõlge / Translation **PIRJO JONAS**

Muusikali „Sweeney Todd“ esitatakse koostöös Music Theatre Internationaliga (MTI), kellele esitatav materjal kuulub.

The musical *Sweeney Todd* is licenced by Music Theatre International (MTI).

www.MTIShows.com

Esietendus 2.06.2018 Vanemuise suures majas

Premiere on 2.06.2018 in the Grand Building of the Vanemuine Theatre

Osatäitjad / Cast

SWEENEY TODD

Ebaõiglaselt vangistatud pardur, kelle eesmärk on klaarida talle tehtud ülekohus. Ta on Johanna isa ja iseäranis keskendunud verisele kättemaksule. Meie loo piinatud peategelane. A wrongfully imprisoned barber seeking to right the wrongs committed against him. He is Johanna's father, singularly focussed on taking bloody revenge. Our story's tormented protagonist.

RASMUS KULL / PRIIT VOLMER (RO / NO Estonia)

NELLIE LOVETT

Ettevõtlik ja amoraalne lihapiirukapoe pidaja. Proua armub Toddi ja pöörab tema kättemaksuiha tulusaks äriettevõtteks. An entrepreneurial and amoral meat pie shop owner. She falls in love with Todd and turns his desire for revenge into a profitable business venture.

MARIA ANNUS

JOHANNA BARKER

Haldjalik, süütusest tulvil tüdruk, kes unistab lakkamatult vabadusest. Toddi kaotatud tütar ja Turpini eestkostevaline. A spritely girl, full of innocence, constantly yearning for freedom. Todd's long-lost daughter and Turpin's ward.

PIRJO JONAS / MARIA LISTRA

ANTHONY HOPE

Noor ja naiivne meremees, kes on tagasiteel Inglismaale. Ta aitab Toddil Londonisse naasta ja armub ootamatult Johannasse. A naive and youthful sailor returning to Britain. He helps Todd return to London and unexpectedly falls in love with Johanna.

JAANUS TEPOMEES / KALLE SEPP (ETA revüüteater Starlight Cabaret / EDA Revue Theatre Starlight Cabaret)

KOHTUNIK TURPIN / JUDGE TURPIN

Himur ametnik, kes kujutab end vagatseva autoriteedina. Ta kasutab ära oma staatust linmas ja vastutab Toddi vangistamise eest. A lecherous public official who portrays himself as a sanctimonious authoritarian. He takes advantage of his position in the city and is responsible for imprisoning Todd.

LAURI SAATPALU / SEPO SEEMAN

ADOLFO PIRELLI

Toretsev itaalia pardur; saladusliku minevikuga šarlantan. A flamboyant Italian barber; a charlatan with a secret past.

VALTER SOOSALU

TOBIAS RAGG

Vaene nooruk ja Pirelli õpipoiss. Ta leiab omale asenduspere Toddi ja Lovetti kujul. A poor youngster apprenticed to Pirelli. He finds a surrogate family in Todd and Lovett.

PRIIT STRANDBERG / KAAREL TARGO (Teater / Theatre Must Kast)

BEADLE BAMFORD

Ütespuhutud ametnik, kes on korrumpeerunud Turpinile üdini ustav. A pompous public official. He is deeply loyal to the corrupt Turpin.

LAURI LIIV / PEETER VELTMANN

KERJUSNAINE / BEGGAR WOMAN

Segane skisofreeniline naine, kes varjab tumedat jahmatamapanevat saladust. A deranged and schizophrenic woman who harbors a dark, surprising secret.

MERILI JOHANSON

KOLM HÄRRASMEEST / THREE GENTLEMEN SIMO BREEDE, OLIVER TIMMUSK, ARTUR NAGEL

JONAS FOGG EGON LAANESOO

LINNUMÜÜJA / BIRD SELLER RISTO ORAV

Vanemuise ooperikoor / Vanemuine Opera Choir Vanemuise balletiartistid / Vanemuine ballet artists
Vanemuise sümfooniaorkester / Vanemuine Symphony Orchestra

Tanel, mis sind inimesena, vähem lavastajana, köitis ja käivitas sellises materjalis nagu „Sweeney Todd“?

Elu pakub meile alatasa igasugust – halba ja head. Mulle näis kõige olulisem tõdemus, et kui inimene ei suuda olla suurem, parem või õilsam kui ta saatus, kui ta ei suuda halvast üle olla, andestada, leppida ja eluga edasi minna, siis lõpeb lugu enamasti kaose ja hävinguga. Kas see toimub mingil suuremal tasandil või saabub inimese enda väikese maailma lõpp, aga lõpp saabub igal juhul.

Selle mõtte esiletoomise suunas oleme trupiga koos kogu aeg liikunud. Kõikidel tegelastel selles lavastuses on valik ja allaandmise märgiks on maailma närusema poole reeglite järgi mängimine.

Mees tuleb tagasi vangilaagrist, kuhu ta süütult sattus, ja saab teada, mis juhtus tema perekonnaga. Mis saab edasi? Saatus on karm ja objektiivselt võiks kättemaks ju igati õigustatud olla, aga – kättemaks sünnitab alati kättemaksu ja viha sünnitab viha – see hoog hävitab inimese kindlasti. Muusikali autorid on väga veenvalt loonud tegelaskuju, kes väidab, et „me kõik väärime surma“ ja „maailma ajalugu taandub sellele, et „kes sööb ja keda süüakse““, aga misantrooplik ilmavaade tekib Sweeneyle alles loo arenedes, see on punkt kuhu ta oma valikute tulemusel jõuab, mitte see, kust ta alustab.

Tasub mõelda ka meie oma ajaloost tuttavale situatsioonile, kus saatus viis paljud ilma mingi selgituseta põhimõtteliselt eluks ajaks vangilaagrisse. Lihtsalt selle eest, et nad olid olemas. Mõtlen oma vanaisale, kellega nii juhtuski ja meenutan, millise mehena ma teda mäletan – ta oli kõige leebem ja parem inimene, keda üldse võiks ette kujutada – ning ma tegelikult ei tea, milliseid kokkuleppeid ta endaga tegi, et mitte kibestuda. Ta oleks ju võinud elu lõpuni rusikat taskus kanda, mõeldes neile, kes võtsid tema nooruse, perekonna, unistused ja kõik muu, aga ta ei teinud seda. Kindlasti oli aga neid mehi, kes süsteemi vastu võitlemise mõttetust adudes jõid ennast surnuks või siis hävitas viha nad muul moel.

Muusikali jaoks sedavõrd ebatavaline sisu ja nõudlikud vokaalpartiid tõstatavad küsimuse – on see ikka muusikal või pigem ooper? Või on siinkohal need kategooriaid hoopis ebaolulised?

Selle materjali puhul pole kategooriad tõesti olulised. Igal juhul on see üks 20. sajandi

väljapaistvamaid heliteoseid. Tean ka seda, et küllalt palju on „Sweeney Toddi“ nimetatud 20. sajandi kaas-aegseks ameerika ooperiks ja sama veenvalt öeldakse, et see on ikkagi muusikal... Muusikaline materjal on kahtlemata väga nõudlik ja ilus ning tekstiliselt on lugu äärmiselt terviklikult läbi komponeeritud. Tihtipeale on inimestel õigustatud arvamus, et ooperi ja muusikali sisu on lihtne ja banaalne. Siin on asi teisiti. Ükskõik kust otsast me ei vaata, on lugu tõsine ja ei saa üle ega ümber sellest, et jutt käib maailma lõpust. See on Sweeney Toddi isikliku maailma lõpp, kus kättemaks hävitab tema ümbert ära ka paljud teised inimesed. Aga – lisaks on maailmalõpp muusikasse sisse kirjutatud. Helilooja on võtnud ühe muusikalise põhiteema, mis käib Sweeney Toddi ja tema tegemistega kaasas. Leitmotiiv on pärit ühest 13. sajandi gregooriuse koraalist – „Dies irae“ (viha päev e viimnepäev) – mis räägib Johannese ilmutuse raamatu järgi apokalüpsisest. Mina seda ei teadnud. Selle faktiga tuli esimestes proovides lagedale meie muusikajuht Martin Sildos. Info võttis mind pisut õhku ahmima, sest et täiesti juhuslikult moodustab see väga ilusa seose minu eelmise tööga (Eco „Roosi nimi“), kus Johannese ilmutuse raamat ja maailmalõpp olid olulised teemad. Terve materjal on täis sedalaadi viiteid ja õnneks on meil olnud natukene aega otsida ja tegeleda sellega, kuidas neid välja tuua.

Et tulemuseni jõuda, on iga lavastaja jaoks väljakutseks ka oma mõtete jaoks sobiva stiili leidmine. Kas sind ennast selles loos köitnud mõtted ja tunded jõuavad maksimaalselt vaatajani?

Mulle meeldib, et teater on eelkõige ikkagi emotsionaalne kunstivorm, mitte intellektuaalne. See tähendab, et ma üritan inimeste hingekeeled helisema panna. Materjalis on mõtlemiseks palju ainet, aga eeskätt on tegu siiski emotsionaalse looga. Emotsionaalsus ja intellektuaalsus peaksid moodustama ühe terviku. Lavastuse visuaalne keel tekkis meil koostöös Iir Hermeliiniga. Oma üliolulise panuse tervikusse annavad Taavi Varmi video ja Margus Vaiguri valgus.

Maailmas on „Sweeney Toddi“ lavastatud erinevalt – suuremalt ja väiksemalt, kammerlikumalt ja ooperlikumalt. Minu nägemuses on see üks igatepidi suur lugu ja seega on ka Vanemuise suur lava õige koht selle esitamiseks.

Tanel – what captivated and inspired you as a person, rather than a director, in Sweeney Todd?

Life keeps throwing all kinds of things at us – both good and bad. For me, the essential realisation seemed to be that if you cannot rise above your destiny, become the best or the most noble, if you cannot overcome the bad, cannot forgive, accept and move on with your life, the story usually ends in chaos and ruin. It either happens on some wider plane or your own small world comes to an end – but the end arrives in any event.

The whole cast has been focused on this idea. All of the characters in this musical have a choice and playing by the rules of the wretched side of the world is a sign of giving up.

A man comes home from exile where he is unjustly sent despite his innocence and discovers what has happened to his family. What will happen next? Fate is a tough master and, objectively speaking, revenge would be justified in every way; however – revenge always breeds revenge and anger more anger. This force destroys a person, there is no doubt about it. The musical’s composers have most convincingly created a character who states that „we all deserve to die“ and that „the history of the world comes down to ‘eat or be eaten’“; Sweeney develops a misanthropic view of the world only as the story develops. This is the place he reaches as a result of his choices, it is not his starting point.

It is worth thinking back to a similar situation from our own history when many people were sent off to prison camps for basically the rest of their lives with no explanation whatsoever other than they simply happened to be there. When I think about my grandfather who did indeed suffer such a fate and when I look back on the type of man I remember him as – he was the gentlest and best person you could imagine – really do not know what compromises he had to make with himself in order not to grow bitter. He could have lived his whole life, fist clenched in his pocket, thinking about the people who took his youth, his family, dreams and everything else – but he did not do that. But there certainly were those who – realising there was no point in fighting the system – drank themselves to death or else, were destroyed by their anger in some other way.

Such an unusual subject matter for a musical and such demanding vocal parts raise the question whether this really is a musical or is it rather an opera? Or are these categories irrelevant at this point?

In this case categories truly do not matter. In any event it is one of the most outstanding musical works of the 20th century – I also know that *Sweeney Todd* has quite often been called the contemporary American opera of the 20th century, while at the same time it is stated with the equal conviction that it is a musical... The music is undoubtedly very demanding and very beautiful and textually the story has been composed to the fullest. Oftentimes people have a well-founded opinion that the story in operettas and musicals is simple and banal. However, this is not the case here. No matter which way we look at it, the story is serious and we cannot get over the fact that it is about the end of the world. It is the end of Sweeney Todd's personal world, where revenge also destroys many people around him. However, the end of the world is also written into the music. The composer has used a musical *leitmotif* to accompany Sweeney Todd and his doings. This theme is based on a Gregorian chant *Dies irae* (the day of wrath or the doomsday) which dates back to the 13th century and is about the apocalypse as described in the *Book of Revelation*. I must admit that I did not know this before – but our musical director Martin Sildos shared this fact with us during rehearsals. That really surprised me, as quite

coincidentally, it creates a most beautiful connection with my previous work (Eco's *The Name of the Rose*) in which the *Book of Revelation* and the end of the world are important themes. All of the material is filled with similar references and luckily we have had some time to look for them and work on highlighting them.

To achieve their goal, every director faces the challenge of finding a suitable style for one's thoughts. Do the thoughts and feelings that enchanted you in this story reach the audience in the best way possible?

I love the fact that theatre is first and foremost an emotional form of art, not an intellectual one. This means that I try to make the audience's soul pulse. There is a lot of food for thought here, but it is, primarily an emotional story. Emotionality and intellectuality should form a whole. We developed the visual language for the production together with Iir Hermeliin, while Taavi Varm made crucial contribution to the production with his video design and Margus Vaigur was instrumental with lighting design.

Sweeney Todd has been directed in various ways around the world – there are bigger and smaller productions, those that are more chamber-like and others that are more operatic. In my view it is a grand story in every way, and therefore Vanemuine's grand stage is the right place for its performance.

Tobias Ragg – Kaarel Targo, Pr Lovett – Hele Kõrve

SISUKOKKUVÕTE

Habemeajaja Benjamin Barkeril oli armastav naine ja kena tütar kuni päevani, mil ta mõisteti süüdi kuriteos, mida Barker polnud toime pannud ning pagendati Austraaliasse sunnitööle. 15 aastat hiljem naaseb ta koos reisil kohatud meremees Anthony Hope'iga Londonisse, nüüd juba Sweeney Toddina, meisterliku pardurina, kelle suurimaks sooviks on maksta kätte tema kannatused põhjustanud kohtunik Turpinile ning tolle ustavale käsilasele Beadle Bamfordile. Toddi endise salongi all asub proua Nellie Lovetti pirukapood. Proua Lovett jutustab Toddile, et ta naine Lucy mürgitas end, kui Turpin oli ta vägistanud ja Turpinist on saanud Toddi tütre Johanna eestkostja.

Londonis hulkudes märkab Anthony Johannat ja armub temasse. Anthonyt ei heiduta Turpini vihane vastuseis ning ta on veendunud, et paaril õnnestub üheskoos põgeneda. Samal ajal paljastab Todd võltsitaallasest parduri Adolfo Pirelli. Pirelli ja tema noor abiline Toby külastavad Toddi töökoda; proua Lovett hoiab Tobyt allkorrusel tegevuses, samal ajal kui Pirelli jaoks ei kujune asjalood päris selliseks, nagu ta oli lootnud.

Nagu kunagi Lucy, ihaleb Turpin nüüd Johannat ja tahab temaga abielluda. Ta külastab Toddi töökoda, et Johanna käe palumiseks end üles vuntsida lasta. Todd tunneb kohtuniku ära, laseb tal lõõgastuda ja valmistub samal ajal tema kõri läbi lõikama. Selle tegevuse katkestab uksest sisse tormav Anthony, kes teadmata, et Turpin kohal viibib, avalikustab oma plaani põgeneda ühes Johannaga.

Järsku tabab Toddi ilmutus...

Toddi uues püüdluses aitab teda pirukaid küpsetav proua Lovett.

SYNOPSIS

Benjamin Barker, a skilled barber, is falsely charged and sentenced to a life of hard labor in Australia by the corrupt Judge Turpin, who lusts after Barker's wife Lucy. Now under the assumed name Sweeney Todd, Barker returns to London with sailor Anthony Hope. At his old Fleet Street lodgings above Mrs. Nellie Lovett's pie shop, he discovers that Lucy, having been raped by Turpin, has poisoned herself, and his teenage daughter Johanna is now Turpin's ward, and like her mother before her, is the object of his unwanted affections.

While roaming London, Anthony spots Johanna and falls in love with her, but is ejected from the Judge's house by Turpin and his associate, Beadle Bamford. Far from being discouraged, the sailor becomes determined that the pair will elope. Meanwhile Todd denounces a faux-Italian barber Adolfo Pirelli. Pirelli and his young assistant Toby visit Todd's barbershop; Lovett keeps Toby occupied downstairs, while in the parlor Pirelli meets unexpected circumstances.

Turpin, intending to propose to Johanna, pays a visit to Todd's parlor to groom himself into Johanna's ideal suitor. Recognizing him, Todd relaxes the judge while preparing to slit his throat. Before he can do so, they are interrupted by Anthony, who, unaware of Turpin's presence, bursts in and reveals his plan to elope with Johanna.

Todd has an epiphany...

Mrs. Lovett becomes his willing accomplice.

„Sweeney Todd: Fleet Streeti põrgulik pardur” on

ohjeldamatult iseäralik ja sünge muusikaline põnevik aastast 1979, millele on muusika ja laulusõnad kirjutanud Stephen Sondheim. Muusikali esietendus toimus 1979 Ameerikas Broadwayl ja 1980 Londoni West Endis, see on võitnud Tony auhinna parima muusikali kategoorias ja Olivier’ auhinna parima uue muusikali kategoorias. Ülemaailmseks menulooks muutunud Sondheimi ja Wheeleri mahlakas muusikaline triller on šokeerinud, üllatanud ja samaaegselt ka võlunud. Võimalik, et tegu on parima kunagi lava jaoks kirjutatud muusikaga – see suudab publikule samaaegselt nii judinaid kui lummust tekitada.

Muusikal „Sweeney Todd“ põhineb Christopher Bondi 1973. aasta samanimelisel näidendil.

Esimest korda ilmus kättemaksuhimulise parduri kuju avalikkuse ette juba 14. sajandi prantsuse legendides ja oma populaarsuse laineharjale jõudis inglise ballaadides 19. sajandil. Palju on spekulieritud teemal, et Toddi karakteri eeskujuks on tuntud sarimõrvar Rappija Jack. Loo esimese dramatiseerijana 1847. aastal on ajalukku läinud näitekirjanik George Dibdin Pitt. Tema näidend põhines Thomas Peckett Presti 1846. aastal „pennise õudukana“ (*penny dreadful*) ilmunud järjeloole „Pärlikee“. Kuigi melodraamast ilmus 19. sajandil hulgaliselt variante, siis kasutas Christopher Bond oma näidendi kirjutades just Pitti originaalseid materjale.

Stephen Sondheim juhtus Bondi näidendi lavastust nägema 1973. aastal ja oli kohe võlutud mõttest sellest muusikal vormida.

Ekraniseering aastast 2007, mille peaosades Johnny Depp ja Helena Bonham Carter, pärineb Tim Burtonilt. See tõi filmile kaasa parima kunstnikutöö Oscari, Deppile komöödia- või muusikalizanri parima meesnäitleja Kuldgloobuse ning Burtonile sama žanri parima filmi priisi.

Sweeney Todd: The Demon Barber of Fleet Street

has become a worldwide success since being awarded Tony’s, (including Best Musical), for its Broadway premiere. Stephen Sondheim’s and Hugh Wheeler’s tasty, thrilling, theatrical treat has simultaneously shocked, awed and delighted audiences across the world.

With some of the most chilling music ever written for the stage, this masterpiece is sure both to thrill and delight audiences.

A musical thriller with music and lyrics by Stephen Sondheim and a book by Hugh Wheeler, is based on Christopher Bond's 1973 play, *Sweeney Todd: The Demon Barber of Fleet Street*. The character of a vengeful barber first appeared in French legends in the fourteenth century, but really started becoming popular with a series of British ballads in the 1800s. Many speculate that the legend of Sweeney Todd is based on the famous serial killer, Jack the Ripper.

Playwright, George Dibdin Pitt, was one of the first to bring the story to the stage, basing his play on the horror stories of Thomas Peckett Prest, who had previously published the story in a newspaper under the name, *The String of Pearls*. Although the tale of Todd was told many times thereafter, Bond went back to Pitt's material when writing his play. Sondheim saw a production of the play in 1973 and was drawn into the possibility of adapting it into a musical.

The screen adaptation from 2007, starring Johnny Depp and Helena Bonham Carter, was directed by Tim Burton. The film won an Oscar for Best Art Direction, Depp won a Golden Globe for Best Actor in a musical and Burton won the Golden Globe for Best Film in the same genre.

„Sweeney Todd“ on unikaalne kombinatsioon teatrist, muusikast ja kirjandusest – selles on Brechti eepilist teatrit, James I aegset tragöödiat, burleski, 19. sajandi Euroopa muinasjutte, Victoria-aegset operetti, orsonwelleslikku ekspressionismi, bernardherrmanlikku filmimuusikat ning brittenlikku, weillilikku ja bergilikku modernistlikku ooperit. Selline kombinatsioon sobib näidendi ambivalentsele olemusele ja Sondheimi töödele, mis tavaliselt balansseerivad moraalselt mitmetähenduslikus kontekstis, üldisemaltki. Filosoofilises plaanis on esitatud vähemalt kaks kategooriat: egoism (Hobbes) ja nihilism (Nietzsche).

Anthony DiSanto, www.sondheim.com

Anthony Hope – Kalle Sepp, Sweeney Todd – Rasmus Kull

Pr Lovett – Hele Kõrve, Sweeney Todd – Priit Volmer

Lucy Barker – Merili Johanson

Lavastuse keskne suhe (Todd ja Proua Lovett) on kantud moraalsest mitmetähenduslikkusest. Todd on aus mees, kelle on ajanud hulluks lein ja tohutu kättemaksuiha; Proua Lovett on amoraalne ärinaine, keda hullutab kapitalistlik iha. Proua Lovett on see, kes haub välja inimeste pirukasse pistmise ettevõtmise (mis osutub nii tulusaks!): ta on amokki jooksev Kapitalism, veider varieteeseegu Leedi Macbethist ja Ema Courage'ist, kelle unistus on elada „mere ääres, oma pesas“. Tema käitumisel pole justkui midagi pistmist eetika või moraalsusega, tema vastus küsimusele „Mida teha?“ oleks tõenäoliselt: „Kõike seda, mis on minu enda huvides.“ Harold Prince'i algse käsitluse järgi oli Lovett armas, kuid silmanähtavalt kuri tegelane: ta oli Toddi Jago ja tema Leedi Macbeth. Prouale saab saatuslikuks ambitsioon: ta on sama maniakaalselt auahne, nagu Todd on kättemaksuhimuline.

Anthony DiSanto, www.sondheim.com

Sweeney Todd – Rasmus Kull, Lucy Barker – Laura Kalle, Beadle Bamford – Peeter Veltmann

Pr Lovett – Hele Kõrve, Beadle Bamford – Lauri Liiv

Johanna – Pirjo Jonas, Anthony Hope – Jaanus Tepomees

HUGH WHEELER oli romaani- ja näitekirjanik ning stsenarist. Ta kirjutas üle 30 põnevusromaani Q. Patricku ja Patrick Quentini pseudonüümi all ning neljast tema romaanist tehti filmid: „Black Widow“, „Man in the Net“, „The Green-Eyed Monster“ ja „The Man with Two Wives“. Ta kirjutas stsenaariumid filmidele „Travels with My Aunt“, „Something for Everyone“, „A Little Night Music“ ja „Nijinsky“. Tema näidendite hulka kuuluvad „Big Fish, Little Fish“ (1961), „Look: We’ve Come Through“ (1961) ja „We Have Always Lived in the Castle“ (1966, Shirley Jacksoni romaani adapteering), ta oli koos Joseph Steiniga kaasautor 1919. aasta muusikali „Irene“ uue lavastuse libretole (1973), ta kirjutas libretod lavastusele „A Little Night Music“ (1973), „Candide!“ uuele lavastusele (1973), lavastusele „Sweeney Todd: The Demon Barber of Fleet Street“ (1979, põhineb Christopher Bondi näidendi versioonil) ja lavastusele „Meet Me in St. Louis“ (adapteeritud MGM-i 1949. aasta muusikalist), ta aitas kaasa lisamaterjaliga muusikalile „Pacific Overtures“ (1976) ja kirjutas uue adapteeringu Kurt Weilli ooperile „Silverlake“, mille lavastas Harold Prince New York Operas. Ta sai Tony ja Drama Deski auhinnad näidendite eest „A Little Night Music“, „Candide“ ja „Sweeney Todd“. Enne oma surma 1987. aastal töötas Hugh Wheeler kahe uue muusikaliga, „Bodo“ ja „Fu Manchu“, ning uue adaptatsiooniga operetile „The Merry Widow“.

HUGH WHEELER was a novelist, playwright and screen writer. He wrote more than thirty mystery novels under the pseudonyms Q. Patrick and Patrick Quentin, and four of his novels were transformed into films: „Black Widow“, „Man in the Net“, „The Green-Eyed Monster“ and „The Man with Two Wives“. For films he wrote the screenplays for „Travels with My Aunt“, „Something for Everyone“, „A Little Night Music“ and „Nijinsky“. His plays include „Big Fish, Little Fish“ (1961), „Look: We’ve Come Through“ (1961) and „We Have Always Lived in the Castle“ (1966, adapted from the Shirley Jackson novel), he co-authored with Joseph Stein the book for a new production of the 1919 musical „Irene“ (1973), wrote the books for „A Little Night Music“ (1973), a new production of „Candide“ (1973), „Sweeney Todd: The Demon Barber of Fleet Street“ (1979, based on a version of the play by Christopher Bond), and „Meet Me in St. Louis“ (adapted from the 1949 MGM musical), contributed additional material for the musical „Pacific Overtures“ (1976), and wrote a new adaptation of the Kurt Weill opera „Silverlake“, which was directed by Harold Prince at the New York Opera. He received Tony and Drama Desk Awards for „A Little Night Music“,

„Candide“ and „Sweeney Todd“. Prior to his death in 1987 Mr. Wheeler was working on two new musicals, „Bodo“ and „Fu Manchu“, and a new adaptation of „The Merry Widow“.

STEPHEN SONDHEIM kirjutas muusika ja laulusõnad lavastustele „Saturday Night“ (1954), „A Funny Thing Happened on the Way to the Forum“ (1962), „Anyone Can Whistle“ (1964), „Company“ (1970), „Follies“ (1971), „A Little Night Music“ (1973), „The Frogs“ (1974), „Pacific Overtures“ (1976), „Sweeney Todd“ (1979), „Merrily We Roll Along“ (1981), „Sunday in the Park with George“ (1984), „Into the Woods“ (1987), „Assassins“ (1991), „Passion“ (1994) ja „Road Show“ (2008) ning laulusõnad lavateostele „West Side Story“ (1957), „Gypsy“ (1959) ja „Do I Hear a Waltz?“ (1965) ja lisalaulusõnad lavastusele „Candide“ (1973). Tema teoste antoloogiasse kuuluvad „Side by Side by Sondheim“ (1976), „Marry Me a Little“ (1981), „You’re Gonna Love Tomorrow“ (1983), „Putting it Together“ (1993/99) ja „Sondheim on Sondheim“ (2010). Ta kirjutas partituurid filmidele „Stavisky“ (1974) ja „Reds“ (1981) ning laulud filmile „Dick Tracy“ (1990) ja telesaatele „Evening Primrose“ (1966). Tema kogutud laulusõnad koos sinna juurde käivate esseedega on avaldatud kahes köites: „Finishing the Hat“ (2010) ja „Look, I Made a Hat“ (2011). 2010. aastal nimetati Broadwayl asuv endise nimega Henry Miller's Theatre tema auks ümber teatriks The Stephen Sondheim Theatre.

./../ „Sweeney Toddis“ on kõike: armastuslaule, kannibalismi, mõrvarlik pardur. See on vaid sürrealistlik komöödia – või jutustas Sondheim omaenda hämarat lugu?

Kunagi öeldi tema kohta: „Iga kord, kui Stephen Sondheim kirjutab uue partituuri, ehitatakse Broadway uuesti üles.“ Ja aastatega on ta näidanud, et ta on võimeline kirjutama kabuki pastiši („Pacific Overtures“), iroonilist Ziegfeldi „spectacular“-i („Follies“), Grimmi tumedat muinasjuttu („Into the Woods“) ja teravat ajaloolist revüüd („Assassins“).

Sweeney Todd eristub oma traagilise, hävitustööle aetud kangelase portrees kõigist teistest selle poolest, et elab oma klaasmullis: „Oma naeratuse taga, oma sõnade varjus kuulis Sweeney muusikat, mis kõlas vaid talle.“ Õigupoolest täpselt samamoodi nagu helilooja.

./../ Teose muudab esteetiliselt nauditavaks sõnade ja muusika vaheline loominguline hõõrdumine – Sondheimi eriline kaubamärk. Kõige emotsionaalsem armastuslaul lavastuses on tormiline hümn, mille Sweeney esitab oma kallitele kõrilõikajalikele habemenugadele. ./../ Ning kui Sweeney ja Lovett sõlmivad laulus „A Little Priest“ oma kannibalistliku lepingu, teevad nad seda hoogsa 3/4 taktimõodus valsi taktis. Inimeste söömine võib olla väär, ent õudne väljavaade „tükikesest karjusepirukast, millele on päris karjust peale raputatud“ leiab leevendust tänu meloodia

lustakusele. Justkui oleks Vindice'i mõrvarlikule kinnisideele Cyril Tourneuri näidendis „The Revenger’s Tragedy“ loonud muusika Johann Strauss.

Michael Billington, Guardian

STEPHEN SONDHEIM wrote the music and lyrics for „Saturday Night“ (1954), „A Funny Thing Happened on the Way to the Forum“ (1962), „Anyone Can Whistle“ (1964), „Company“ (1970), „Follies“ (1971), „A Little Night Music“ (1973), „The Frogs“ (1974), „Pacific Overtures“ (1976), „Sweeney Todd“ (1979), „Merrily We Roll Along“ (1981), „Sunday in the Park with George“ (1984), „Into the Woods“ (1987), „Assassins“ (1991), „Passion“ (1994) and „Road Show“ (2008) as well as lyrics for „West Side Story (1957), „Gypsy“ (1959) and „Do I Hear a Waltz?“ (1965) and additional lyrics for „Candide“ (1973). Anthologies of his work include „Side by Side by Sondheim“ (1976), „Marry Me a Little“ (1981), „You're Gonna Love Tomorrow“ (1983), „Putting it Together“ (1993/99) and „Sondheim on Sondheim“ (2010). He composed the scores of the films „Stavisky“ (1974) and „Reds“ (1981) and songs for „Dick Tracy“ (1990) and the television production „Evening Primrose“ (1966). His collected lyrics with attendant essays have been published in two volumes: „Finishing the Hat“ (2010) and „Look, I Made a Hat“ (2011). In 2010 the Broadway theater formerly known as Henry Miller's Theatre was renamed The Stephen Sondheim Theatre in his honor.

./../ "Sweeney Todd" has it all: love songs, cannibalism, a murderous barber. Is it just a surreal comedy - or was Sondheim telling his own dark story?

It was once said of him: „Every time Stephen Sondheim writes a new score Broadway gets rebuilt.“ And, over the years, he has shown that he can write kabuki pastiche (“Pacific Overtures”), ironic Ziegfeld spectaculars (“Follies”), dark Grimm fairy tales (“Into the Woods”) and acrid historical revues (“Assassins”).

Sweeney Todd stands apart in its portrait of a tragic hero driven to destruction by existing inside his own glass bubble: „Back of his smile, under his word, Sweeney heard music that nobody heard.“ Just like a composer, in fact.

./../ What makes the musical aesthetically pleasurable, however, is the creative friction between words and music – Sondheim’s particular trademark. The most emotionally intense love song in the piece is the rapturous hymn delivered by Sweeney to his precious cut-throat razors.

./../ And when Sweeney and Lovett seal their cannibalistic pact in a song entitled "A Little Priest", they do so in rousing three-four waltz time. Eating people may be wrong, but the grisly prospect of "some shepherd's pie peppered with actual shepherd on top" is alleviated by the gaiety of the tune. It's as if the murderous obsession of Vendice in Cyril Tourneur's "The Revenger's Tragedy" had been set to music by Johann Strauss.

By Michael Billington, Guardian

Music Theatre International (MTI) on üks maailma juhtivaid litsentsiagentuure, mis annab teatritele kogu maailmas õigused esitada suurimas valikus muusikale Broadwaylt ja mujalt. Helilooja Frank Loesseri ja orkestreerija Don Walkeri 1952. aastal loodud MTI on muusikateatri kui elava ja kütkestava kunstivormi edasiviiv jõud.

MTI töötab vahetult muusikalide heliloojate, laulusõnade autorite ja libretistidega, et pakkuda ametlikke stsenaariume, muusikamaterjale enam kui 70 000 profi-, kogukonna- või kooliteatrile Ameerika Ühendriikides ja enam kui 60 riigis kogu maailmas.

MTI on eriliselt pühendunud õppeteatrile ning on loonud erilisi kogumikke, et vastata eri tüüpi esinejate ja publiku vajadustele. MTI Broadway Junior™-i näidendid on 30- ja 60-minutilised muusikalid, mis on mõeldud esitamiseks alg- ja põhikooliõpilastele, samal ajal kui MTI School Editionsi annoteeritud muusikalid on mõeldud esitamiseks keskkooliõpilastele.

MTI ülemaailmne peakorter asub New Yorgis, lisakontorid on Londonis (MTI Europe) ja Melbourne'is (MTI Australasia).

<p>Music Theatre International (MTI) is one of the world's leading theatrical licensing agencies, granting theatres from around the world the rights to perform the greatest selection of musicals from Broadway and beyond. Founded in 1952 by composer Frank Loesser, and orchestrator Don Walker, MTI is a driving force in advancing musical theatre as a vibrant and engaging art form.</p>
<p>MTI works directly with the composers, lyricists and book writers of these musicals to provide official scripts, musical materials and dynamic theatrical resources to over 70,000 professional, community and school theatres in the US and in over 60 countries worldwide.</p>
<p>MTI is particularly dedicated to educational theatre, and has created special collections to meet the needs of various types of performers and audiences. MTI's Broadway Junior™ shows are 30- and 60-minute musicals for performance by elementary and middle school-aged performers, while MTI's School Editions are musicals annotated for performance by high school students.</p>
<p>MTI maintains its global headquarters in New York City with additional offices in London (MTI Europe) and Melbourne (MTI Australasia).</p>

Linnalegend(id) hirmsast veretööst

Sweeney Toddi tänapäevase muusikali kirjanduslikuks eelkäijaks peetakse kirjastaja Edward Lloyd'i poolt Londonis 1840. aastatel järjejutuna ilmunud õuduslugu. Rahva seas oli nõudlus sedalaadi sensatsiooni ja inimeste tegelike hirmudega mängivate trükiste (*penny dreadful*, „pennine õudukas“) järele suur. Tol ajal toimusid need trükised tõeste uudislugudena, pakkusid meelelahutust ja jutuainest lihtrahva hulkadele. Omamoodi tüüpiline on, et neis lugudes kohtusid rahvakirjandus ja -luule, sest need suurtes tiraažides ammutasid oma idee ja aine sealtamast lihtsate inimeste juttudest, et siis mõne tundmatu autori poolt veidi töödelduna jälle sellesama publiku ette lugemisvarana tagasi minna. Ehkki tollase verise loo, nagu ka selle hilisemate versioonide kirjastajad väidavad olevat tegemist reaalsele sündmusele ja tegelastele viitava juhtumiga, ei ole see seni olnud kuidagi tuvastatav. Aga otse loomulikult andis loo väidetav tõepära jutule juurde nii värvi kui publiku huvi ja see on üks põhjusi, mis lugu habemeajaja hirmsast veretööst siiani läbi mitmete kirjanduslike töötluste suhteliselt muutumatuna on püsinud.

Kahtlemata toetub tänapäevase muusikali algupära 18.–19. sajandi rahvarohke industriaalse Londoni tänavatel räägitud kuulujuttudele ja linnalegendidele. Sedalaadi moodsa aja jutud ei ole enam hästi lõppevad maalt maale rändavad lootusrikkad muinasjutud, neis uue aja juttudes tegutsevad mõrtsukad ja röövliid ning toimuvad hämarad asjad. Sarnased rahvajutud olid omamoodi hoiatusjutud, mis sundisid teelisi, linnaelanikke ja maalt suurlinna saabujaid ettevaatusele, andes omal moel edasi sedasama reaalsust ja neid hirme, mis pimedates ülerahvastatud linnades valitses ja kus võiski kokku puutuda organiseeritud kuritegevusega.

Peale hirmu võika kuritöö ohvriks langeda, olid tol ajal valdavad ka kahtlused linnades ja kõrtsides pakutava toidukraami suhtes. Sarnased hoiatavad linnalegendid on sama vanad kui esimesed kõrtsid ja muutusidki aktuaalseks umbes „Sweeney Toddi“ sündmustega samal ajal, iseloomustades seda ebalust ja hirmu, mida inimesed tundsid, kui nad enam ise oma toidulauda ei kontrollinud. Kuigi hirmu ajal tekkinud juttude fiktsioonilises maailmas tegutsesid võib-olla sajad kurikaelad ja sulid, võis neil fantaasiajuttudel mõnel konkreetsel juhul ju ka alust olla. Neidsamu „Sweeney Toddi“ 19. sajandi esimese poole nn kaubanduslikke kuuldusi kirjeldab ka tolle aja kaasaegne, kirjanik Charles Dickens „Pickwick klubi järelejäänud paberites“ (*Pickwick Papers*, 1836) oma tegelase Sam Welleri suu kaudu. Viimane rääkis sellest, kuidas tema teada hämarad äriasjad Londoni toiduäris käivad, nimelt segatakse inimliha vorstisegu hulka ja pirukamüüja kasutab kassiliha pirukatäidises vasikaliha asemel. On teada, et ka hobuseliha oli tolle aja londonlastele kultuuriliselt vastuvõtmatu toidukraam ning selle teadmata söömistki kardeti sel ajal.

Euroopa traditsioonilistes pärimusjuttudes on mõrtsukaks ja inimliha töötlejaks tavaliselt kõrtsmik koos abilistega. Niisuguse rahvajuttudest tuttava salakavala inimliha kaupmehe kuju on näiteks kirjanduslikus vormis esitanud ka eesti kirjanik Hendrik Visnapuu oma ballaadis „Inimlihunik Juozas“ (1942). Ballaadis jutustatakse 15.–16. sajandi üldises näljahädas külluslikku toitu pakkuvast kõrtsmik Juozas Leedulasest, kes üldises näljahädas külluslikku toitu pakub, tappes selleks kõrtsis ööbivaid teelisi ja nende hobuseid ning valmistades nende lihast ja verest vorste ja muud suupärast.

„Sweeney Toddi“ taustaks tasuks veel teada, et 18.–19. sajandi, vahest ka mõnevõrra varasema aja rahvajuttudes muutuvadki inimkeha vastu sooritatud kuritööd populaarseteks põimides kokku hirmu ja uskumused ning valitsevad olud. Põhjuseks on sel ajal areneva meditsiini huvi elavate ja surnud kehade ja kontide vastu, mis toob kaasa kuuldused luudega kaubitsemisest, haudade lahtikaevamisest ja inimrasva sulatamisest. Viimasel usuti olevat ravitoime ja inimrasvast küünaldel maagiline uinutav võime. Sarnaselt „Sweeney Toddile“ räägivadki selle ajastu rahvajutud brutaalsetest noa ja kirvega sooritatud mõrvadest, organiseeritud kuritegevusest, kus mõrvad on omamoodi tööstusliku tootmise osa ja kus ohver kangivajutuse järel spetsiaalset renni mööda hämarasse keldrisse saadetakse. Hämaras, sünges, justkui põrgu eeskojana kujutatud keldris asub suur hakklihamasin ja keevad pajad lihaga. Siin tegutseb Fleeti tänava saatan oma abilise Proua Lovettiga.

„Sweeney Toddi“ loos kohtab mitmeid rahvajuttudele omaseid korduvmotive, sellele viitab nii praeguse muusikali kui sellele eelnenud kirjanduslike allikate folkloorne tagapõhi. Niisugused on näiteks populaarne korduv jutumotiiv suurest hirmust juuste hallikminekust, või kuritöö ilmsiktulek hakklihast leitud sõrmeküüne järgi.

Niisugune kurjust kujutav jututraditsioon ei ole ka meie ajal kusagile kadunud. Tänapäeva rahvajuttude ja kuulujuttude uurijana saan ma väita, et nii „Sweeney Toddis“ kui näiteks nõukaaegsetes rahvajuttudes tuleb esile palju sarnaseid jooni. Tartu vanema põlve inimesed mäletavad tõsilugudena räägitud jutte suurest inimhakklihamasinast KGB keldrites, kuhu ohver nagu „Sweeney Toddiski“ kangi tõmmates mööda spetsiaalset šahti sõidab. Samal ajal on räägitud jutte ka mustade autodega ringi sõitvatest verevõtjatest või inimliha vorstivabrikust sõjajärgse Tartu varemets, kuhu turult inimesi meelitati ja mille toodangut – lihapirukaid, sülti ja vorsti – sõjajärgse puudust kannatava linna turul müüdi. 1960.–1970. aastate lapsed küllap teavad õudusjuttu, kus ema leiab poest ostetud hakklihast oma kadunud lapse küüne. Kõik need jutud sündisid ja said tiivad sõjaaegsetest ja –järgsetest varemets linnas, toidupuudusest ja hirmust ning vastumeelsusest sõja järel saabunud võõra ideoloogia ja rahva ees.

Miks selline lugu või üldse sellised võikad lood inimesi kõnetavad ja ikka veel huvi pakuvad, kultuuris nii kaua püsivad, edasi kanduvad ja ikka ja jälle modifitseerudes ning kohandudes uuesti esile kerkivad? Kannibalismist rääkimine on omamoodi kultuuriline fenomen, mis on kantud sotsiaalsetest ebakõladest ühiskonnas, kõikvõimalikest hirmudest, kaasaarvatud hirmust võõraste ja võõrapärase ees. Seetõttu võib inimsöömisega seotud jutupärimumst pidada omamoodi kujutletud kannibalismiks, kus tabutunded ja sotsiaalsed pinged ühiskonnas leiavad juttude kaudu üldiselt aktsepteeritud vormi, sest miskipärast tekitab see ühiskonna range tabu vähemalt fantaasiates ja juttudes himu sellest üle astuda.

Tõsi on see, et ka 20. sajandi rahvajuttudest, ja otse loomulikult filmimaailmast ning kirjandusest võib leida väga mitmesuguseid näiteid inimkeha vastu sooritatud kuritegudest, nagu ka kannibalismist, sagedasti ka groteskses ja veidi humoorikas võtmes nagu ka viimasel „Sweeney Toddi“ versioonis kipub olema. Tänapäeval asetuvad sellesse ritta jutud organivargustest, ohverdamistest rituaalsetel tseremooniatel, lapsi püüdvatest valgetest kaubikutest jms.

Leebemad on hirmud toiduvõltsimiste kohta suurtes poekettides ja tarneahelates, kus toidu päritolu ja kvaliteeti pole võimalik tuvastada. Neiski juttudes segunevad reaalsus, hirmud ja fantaasia. Meenutagem kasvõi mõne aasta tagust Suurbritanniast alanud hobuseliha skandaali, salatipesu kahtlusi meie toidupoodides või lihtsalt ikka ja jälle esilekerkivad jutte toidu sisse sülitavatest pahatahtlikest kelneritest, toidust leitud närilistest, kuuldui lõunamaa puuviljadest leitud mürgiämblikest jms.

Nii et need teemad, mida „Sweeney Toddis“ käsitletakse ei ole ka kaasaja inimese jaoks võõrad. Samuti nagu ei ole tänapäevalgi kuhugi kadunud ka reaalne kannibalism, ilmudes ikka ja jälle meie ette kui inimpsüühika varjukülgede kajastaja, sest aeg ajalt jahmatab üldsust mõni meedias kajastatud konkreetne kohtuasi, kus on tegemist päris seeriamõrvade, inimliha söömise või töötlemisega. Kõik need lood tuletavad meile meelde, et see kunagi primitiivse inimese olulisem hirm – tapetud ja ära söödud saada – võib vahel olla päris reaalne. Ehk nagu muusikali lõpus kõlavad sõnad:

*Luurab ta sind ööl ja ka päeval.
Sweeney ootab ka elutoas,
puhkab kontoris valgusjoas.*

Eda Kalmre

Raamatu „Võõraviha sõjajärgses Tartus. Pärimuslooline uurimus kannibalistlikest kuulujuttudest“ (Tartu 2008) autor

Urban Legends about Horrible Blood Crimes

The literary predecessor of the modern *Sweeney Todd* musical is a horror tale published as a sequel by Edward Lloyd in 1840s' London. There was a huge public demand for such prints, called penny dreadfuls, playing on sensation and people's fears. At that time, penny dreadfuls served as true news pieces, offering entertainment and food for discussion for the commoners. It is, in a way, typical that folklore and popular literature come together in these prints because the stories, which were printed in large numbers, found inspiration from the stories that the common people told each other, only to return to them as literature after slight modification by unknown authors. Although publishers of the bloody tale of *Sweeney Todd* at the time, and of its later versions, claim that it was based on a real event and on real people, it has so far not been confirmed as a true story. But of course, the claimed truthfulness gave the story certain colouring and popularity among the general public and this has been one of the reasons why the legend of a gruesome murder by a barber has survived in relatively unchanged form through several literary adaptations.

There is no doubt that the origins of the modern musical thriller are based on rumours and urban legends that circulated on the crowded industrial London streets of the 18th and 19th centuries. Such tales of modern times are no longer fairy tales with happy endings filled with hope, migrating from country to country, the characters in these modern tales are murderers and robbers and dark things are happening. Similar folk tales were a kind of cautionary tale that urged travellers, townspeople and people who arrived in cities from the countryside to be cautious, conveying the reality and fear that ruled in dark overpopulated cities where one could easily come into contact with organised crime.

Apart from the fear of falling victim to a horrible crime, people were also suspicious of food served in city taverns. Urban legends of this type are as old as the first taverns and became popular around the time of the events of *Sweeney Todd*, characterising the hesitance and fear that people felt when they were no longer in control of their own food. While hundreds of criminals operated in this fictional world created through the fear-laden stories, it is plausible that in some specific cases these fantasy tales were based on truth. For example, Charles Dickens describes the so-called mercantile rumours of *Sweeney Todd* in the first half of the 19th century through the words of his character Samuel Weller in *The Pickwick Papers* (1836). Sam Weller shared what he knew about dark dealings in London's food industry, claiming that human flesh was mixed into sausages and that the pie maker used seasoned cat meat instead of veal. It is also known that horsemeat was culturally unacceptable for Londoners of the time and people feared being fed horse meat without their knowledge.

In traditional European folktales, it is usually the tavern keeper and his assistants who murder people and process their flesh. For example, in his ballad *Juozas the Human Butcher* („Inimlihunik Juozas", 1942), the Estonian poet Henrik Visnapuu presents a literary adaptation of the character of a cunning butcher who trades in human flesh. The ballad recounts the tale of the tavern keeper Juozas the Lithuanian who served sumptuous feasts during the widespread famine of the 15th and 16th centuries, murdering lodging travellers and their horses and making sausages and other kinds of delicious food from their meat and blood.

As a context to *Sweeney Todd*, it is worth noting that in the folk tales of the 18th and 19th centuries, perhaps even of earlier periods, crimes against the human body became popular because they combined fear and beliefs with the social situation. The reason for that was the interests that advancing medicine had at the time in living and dead bodies, and particularly in bones, which generated hearsay about trade in bones, grave robbing and humans being rendered for their fat. Human fat was believed to have healing properties and candles made from it supposedly had a sleep-inducing effect. Similarly to the legend of *Sweeney Todd*, the folk tales of the period tell about brutal knife and axe murders where the murders were, so to say, part of an industrial process, with the particular theme of the murderer pulling a lever, dropping the victim along a special chute down into a dark basement. In the dark and gloomy basement, which is depicted as if it is the entrance to hell, there is a large meat

grinder and kettles boiling meat. In the story of *Sweeney Todd*, this is where 'the demon barber of Fleet Street' operates, with his assistant Mrs. Lovett.

The fact that the legend of *Sweeney Todd* contains several recurring motifs that are characteristic to folk tales suggests that the modern musical, as well as the preceding literary sources, are rooted in folklore. Among such recurring motifs are, for example, hair turning grey from great fear, and the crime being discovered when a fingernail is found in minced meat.

This type of narrative tradition centring on evil is still present everywhere. As a scholar of contemporary legends and rumours I have observed many similarities between the story of *Sweeney Todd* and, for example, the popular tales of the Soviet period. The older generation in Tartu still remember tales told as true stories about a huge meat grinder in the cellars of the KGB building, where victims fell down a special shaft after someone pulled a lever. Around the same time stories circulated about blood thieves who drove around in black cars, or a human sausage factory in the ruins of post-war Tartu, where people were lured from the marketplace and the products of which – meat pies, jellied meat and sausages – were sold on the market during the period of post-war food shortages. Children of the 1960s and 1970s might still remember a horror story about a mother who found her child's fingernail in minced meat bought in a shop. These stories emerged and became popular immediately after World War II, a period in which much of Tartu lay in ruins and people were deeply suspicious of the new regime and fearful of any unknown people arriving in town.

Why does a story like this, or any gruesome story, continue to address people or capture their interest, persist in a culture for so long, spread further and emerge, in modified and adapted form, time and again? Speaking about cannibalism is a cultural phenomenon that stems from social discord in the community, and various fears, including suspicion of anything foreign. This is why the narrative tradition related to eating human flesh could be regarded as a kind of imagined cannibalism, where taboos and social tension assume a generally acceptable form in telling such tales, because for some reason people need to break this strict social taboo at least in their fantasies and storytelling.

It is also true that twentieth-century folk tales, and of course films and literature, feature a wide variety of crimes against the human body, as well as cannibalism, often in a grotesque and somewhat humorous dressing, such as the latest version of *Sweeney Todd*. Today this list includes stories about organ theft, human sacrifice at ritual ceremonies, white vans used to capture children, etc.

Some more innocuous fears revolve around adulterating food in large shop and supply chains where the origin and quality of the food cannot be identified. In these stories, too, reality is mixed with fear and fantasy. Be it a recent horsemeat scandal in the UK, suspicions about salad rinsing in Estonian grocery shops, or the recurrent rumours about ill-natured waiters who spit in your food, rodents discovered in food, hearsay about poisonous spiders found in tropical fruit, etc.

So the themes discussed in *Sweeney Todd* are nothing new, even today. Like cannibalism, which still occurs in isolated cases, these themes, continue to emerge as a mirror of the vices of human psyche in the form of specific court cases covered in the news, either about serial murders or about eating or processing human flesh. These tales serve as a reminder to us that this once paramount primitive fear – of being killed and eaten – can sometimes prove quite justified. Or as the musical concludes:

*Sweeney wishes the world away,
Sweeney's weeping for yesterday,
Hugging the blade, waiting the years,
Hearing the music that nobody hears.
Sweeney waits in the parlour hall,
Sweeney leans on the office wall.*

Eda Kalmre

author of the book *The Human Sausage Factory: A Study of Post-War Rumour in Tartu* (Rodopi 2013)

Adolfo Pirelli - Valter Soosalu, Tobias Ragg - Priit Strandberg

Pri Lovett - Hele Körve, Sweeney Todd - Priit Volmer

Beadle Bamford - Lauri Liiv, Kohtunik Turpin - Lauri Saatpalu

PR. LOVETTI
LIHA-PIRUKAD

TANEL JONAS lõpetas 2004. aastal Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia 21. lennu (kursuse juhendaja Ingo Normet) ning töötas aastatel 2004–2019 Vanemuises näitleja ja lavastajana. Alates 2019. aastast töötab Viljandi Ugala loominguulise juhina.

Valik rolle: Ivan Turgenev/Nikolai Ketšer (Stoppard „Utopia“), Motel Kamzoi (Bock „Viiuldaja katusel“), Hans Lauter (Kaasik-Aaslav/Vahing „Teatriromanss“), Kohtunik Hathorne (Miller „Salemi nõiad“), Rüa Piitre, Samuel Sommer (Kauksi Ülle „Taarka“), Arcadio Buendia (Hussar/Marquez, „Sada aastat...“), Nikolai (Galín „Tähed hommikutaevas“), Lombak ehk Pertti (Lundan „Suurema kurbuseta“), Harry Jannsen/Carl Robert Jakobson (Ots „Koidula veri“), Vasja (Nikiforova „Jooksvad kulud“), Karl Lund (Vetemaa „Roosiaed“), Imesson (Unt „Huntluts“), Kuldar (Uusberg, „Karjäär“), India poiss (Purcell „Haldjakuninganna“), Michael Johnson (Waller/Niinikoski „Madisoni maakonna sillad“), Valentine Coverly (Stoppard „Arkaadia“), osaline (Johnson „Koerapäevikud“).

Lavastused: McPherson „Rumm ja viin“ (2010), McDonagh „Kadunud käsi“ (2011), McDonagh „Üksildane lää“ (2013), Cooney „Minu järel, seltsimees!“ (2013), Tammsaare/Lennuk „Meie oma tõde, meie oma õigus“ (2015), Põldma/Ernits/Pajusaar „Lotte Unenäomaailmas“ (2015), Strandberg/Jonas „Segajad“ (Luke mõis, 2014), Ludwig „Mäng on alanud“ (Ugala, 2016), Eco „Roosi nimi“ (2017).

2015. aastal pälvis Tanel Jonas hotell Londoni stipendiumi loominguuliseks enesetäienduseks Suurbritannia pealinnas Londonis.

Tanel Jonas is a 2004 graduate of the Estonian Academy of Music and Theatre as a member of the 21st graduating class (class supervisor Ingo Normet) and in 2004–2019 worked as an actor and director in Vanemuine. Since 2019 Jonas works as the creative director of the Ugala Theatre in Viljandi.

Selected roles: Ivan Turgenev/Nikolai Ketšer (Stoppard „Utopia“), Motel Kamzoi (Bock „Fiddler on the Roof“), Hans Lauter (Kaasik-Aaslav/Vahing „Theatre Romance“), Judge Hathorne (Miller „The Crucible“), Kivirähk „Lotte’s Trip to the South“, Rüa Piitre, Samuel Sommer (Kauksi Ülle „Taarka“), Arcadio Buendia (Hussar/Marquez „A Hundred Years...“), Nikolai (Galín „Stars in the Morning Sky“), Lombak aka Pertti (Lundan „With no Greater Sadness“), Harry Jannsen/Carl Robert Jakobson (Ots „Koidula’s Blood“), Vasja (Nikiforova „Play about Money“), Karl Lund (Vetemaa „Rose Garden“), Imesson (Unt „Huntluts“), Kuldar (Uusberg „Career“), Boy from India (Purcell „Fairy Queen“), Michael Johnson (Waller/Niinikoski „Bridges of Madison County“), Valentine Coverly (Stoppard „Arcadia“), participant (Johnson „The Dog Logs“).

As a director: McPherson „Rum and Vodka“ (2010), McDonagh „A Beheading in Spokane“ (2011), McDonagh „The Lonesome West“ (2013), Cooney „Chase Me Comrade“ (2013), Tammsaare/Lennuk „Our Own Truth, Our Own Justice“ (2015), Põldma/Ernits/Pajusaar „Lotte in the Dreamworld“ (2015), Strandberg/Jonas „Disrupters“ (Luke Manor, 2014), Ludwig „The Game’s Afoot“ (Ugala, 2016), Eco „The Name of the Rose“ (2017).

In 2015, Jonas won the Hotel London (a hotel in Estonia) scholarship for further study in London.

MARTIN SILDOS on õppinud Tallinna Muusikakoolis (õp A. Önnis) ja G. Otsa nim Tallinna Muusikakoolis (õp R. Roos) löökpile. 2010 lõpetas Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia dirigeerimise erialal ning 2012 omandas magistrikraadi prof Toomas Kapteni juures. 2011–2012 õppis orkestridirigeerimist Viini Muusika ja Kaunite Kunstide Ülikoolis professor Uroš Lajovici juhendamisel. On osalenud dirigeerimise meistriklassides (Neeme Järvi, Eri Klasi, Paavo Järvi, Nikolai Aleksejevi, Paul Mägi jt). Sildos on juhatanud mitmeid orkestreid: ERSO, Vanemuise SO, Corelli Barokkorkester, Üle-Eestiline Noorte SO ja Kammerorkester, Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia SO jt. On töötanud ka mitmete kooridega: Revalia Kammermeeskoor, Nargen Festivali koor, Eesti Rahvusmeeskoor, kammerkoor Voces Musicales jt. Tihe koostöö seob teda ka Corelli Barokkorkestriga ning alates 2013 Tallinna Muusikakeskkooli Sümfooniaorkestriga. Alates aastast 2013 on Martin Sildos Tallinna Ülikooli SO dirigent ning alates 2014. aastast Vanemuise teatri dirigent. Vanemuises välja toonud: Webberi „Ooperifantoomi“ (koos Tarmo Leinatammega), muusikalikontserdid Memory, Anderssoni & Ulvaeuse muusikali „Mamma Mia!“, Pajusaare lastemuusikali „Lotte Unenäomaailmas“, balleti „Lumekuninganna“ ja Schönbergi/Menkeni muusikali „Hüljatud“.

Martin Sildos studied percussion at the Tallinn School of Music (taught by A. Önnis), and the Georg Ots School of Music in Tallinn (taught by R. Roos). He graduated from the Estonian Academy of Music and Theatre in conducting and in 2012 acquired a master’s degree from Prof Toomas Kapten. In 2011-2012 he studied orchestral conducting at the University of Music and Performing Arts in Vienna under prof Uroš Lajovic. He has taken part in master classes taught by Neeme Järvi, Eri Klas, Paavo Järvi, Nikolai Aleksejev, Paul Mägi et al. Sildos has conducted many orchestras: the National SO, the Vanemuine SO, Corelli Baroque Orchestra, the Pan-Estonian Youth Orchestra and Chamber Orchestra, the Estonian Academy of Music and Theatre SO et al. He has also worked with several choruses: the Revalia Men’s Chamber Choir, Nargen Festival Choir et al. He has been engaged in close cooperation with Corelli Baroque Orchestra as well, and from 2013, with the Tallinn Secondary School of Music SO. From 2013, Martin Sildos has been conductor of the Tallinn University SO and from 2014 conductor of the Vanemuine Theatre. In Vanemuine he is musical director of Webber’s „The Phantom of the Opera“ (together with Tarmo Leinatamm), Andersson’s & Ulvaeus’s „Mamma Mia!“, Pajusaar’s „Lotte in the Dream World“, ballet „Snow Queen“, Memory concerts and Schönberg’s/Menken’s musical „Les Misérables“.

IIR HERMELIIN lõpetas 1997. aastal Eesti Kunstiakadeemia lavastuskunsti osakonna, aastatel 1997–1998 täiendas end Praha Näitekunsti Akadeemia lavastuskunsti osakonnas. Töötas õpingute lõpetamise järel vabakutselise kunstnikuna. Aastatel 2003–2012 töötas Tallinna Linnateatri peakunstnikuna ja alates 2012. aastat on ta taas vabakutseline kunstnik. Aastal 2013 kureeris eesti teatri festivali Draama alapealkirjaga „Ruumimaagia“. Iir Hermeliin on saanud Eesti Teatriliidu aastapreemia Parima kujunduse eest muusikateatri kategoorias 2004 ja 2012, ta on saanud Tallinna Linnateatri preemia Parima kujunduse eest 2003, 2004 ja 2007 ning Eesti Lavastuskunstnike Liidu auhinna Parima kujunduse eest 2004. aastal.

Olulisemad tööd teatris: Andersen/Nüganen „Nukkude Akadeemia“ (Tallinna Linnateater), Tätte/Ehala „Kaotajad“, Tammsaare/Nüganen „Tõde ja õigus. Teine osa“ (Tallinna Linnateater), Orwell/Koldits „Loomade farm“ (Tallinna Linnateater), Gozzi „Ronk“ (Tallinna Linnateater), Potter „Päike soojem, taevast sinisem“ (Tallinna Linnateater), O. ja V. Presnjakov „Ohvrit mängides“ (Tallinna Linnateater), Albee „Kes kardab Virginia Woolfi?“ (Tallinna Linnateater), Kundera „Jacques ja tema isand“ (Vanemuine), Twain „Huck“ (Emajõe Suveteater), Stiles/Drewe „Inetu“ (Vanemuine), Eurovision Song Contest 2002 Estonia – visuaalne kontseptsioon ja lavakujundus koostöös A. Nurmela ja Ü. Markiga, Kilmi/Reinumägi mängufilmi „Sigade revolutsioon“ filmikujundus, Kauksi Ülle „Taarka“ (Vanemuine), Shakespeare/Fanari ballett „Suveöö unenägu“ (Vanemuine), Ernits/Pöldma/Pajusaar/Tungal „Detektiiv Lotte“ (Vanemuine), Luts/Ehala „Nukitsamees“ (Vanemuine), Tammsaare „Põrgupõhja uus Vanapagan“ (Emajõe Suveteater), Kauksi Ülle „Peko“ (Vanemuine), Euroopa Filmiauhindade gala lavakujundus Nokia Kontserdimajas 2010, Tubina ooperi „Reigi õpetaja“ lavakujundus (Vanemuine), Webberi muusikal „Ooperifantoom“ (Vanemuine), Mitani/Toikka „Naeru Akadeemia“ (kostüümid Eve Ormisson), Aints/Wimberg/Mäeots „Karlsson katuselt“ (RO Estonia), Ernits/Pöldma/Pajusaar/Mäeots „Lotte Unenäomaailmas“ (koostöös Rosita Rauaga).

Iir Hermeliin is a 1997 graduate of the Estonian Academy of Arts Department of Scenography. In 1997–1998, she studied at the scenography department of the Prague Academy of Performing Arts. After graduating, she worked as a freelance artist. From 2003 to 2012, she was the chief artist at Tallinn City Theatre (Tallinna Linnateater) and from 2012, she is once again a freelance artist. In 2013, she curated the Estonian theatre festival Draama (subtitled Ruumimaagia/Magic of Space). Hermeliin is a winner of the Estonian Theatre Union’s annual prize for best design in the category musical theatre (2004 and 2012), she received the Tallinn City Theatre award for best design in 2003, 2004 and 2007 and an award from the Association of Estonian Scenographers for best design in 2004.

Selection of work for theatres: Andersen/Nüganen „Nukkude Akadeemia“ (Tallinn City Theatre), Tätte/Ehala „Kaotajad/Losers“, Tammsaare/Nüganen „Tõde ja õigus. Teine osa/Truth and Justice Part II“ (Tallinn City Theatre), Orwell/Koldits „Animal Farm“ (Tallinn City Theatre), Gozzi’s „The Raven“ (Tallinn City Theatre), Potter „Päike soojem, taevast sinisem/Sun Warmer, Sky Bluer“ (Tallinn City Theatre), O. and V. Presnyakov’s „Playing the Victim“

(Tallinn City Theatre), Albee „Who’s Afraid of Virginia Woolf?“ (Tallinn City Theatre), Kundera’s „Jacques and His Master“ (Vanemuine), Twain’s „Huck“ (Emajõe Suveteater), Stiles/Drewe’s „Honk!“ (Vanemuine), Eurovision Song Contest 2002 Estonia – visual concept and scenography in collaboration with A. Nurmela and Ü. Mark, set design for the Kilmi/Reinumägi feature film „Revolution of Pigs“, Kauksi Ülle’s „Taarka“ (Vanemuine), Shakespeare/Fanari ballet „Midsummer Night’s Dream“ (Vanemuine), Ernits/Pöldma/Pajusaar/Tungal’s „Detective Lotte“ (Vanemuine), Luts/Ehala’s „Nukitsamees“ (Vanemuine), Tammsaare’s „Misadventures of the New Satan“ (Emajõe Suveteater), Kauksi Ülle’s „Peko“ (Vanemuine), set design for the European Film Awards gala at the Nokia Concert Hall 2010, scenography for the Tubin opera „The Parson of Reigi“ (Vanemuine), Webber’s musical „Phantom of the Opera“ (Vanemuine), Mitani/Toikka’s „Academy of Laughter“ (costumes Eve Ormisson), Aints/Wimberg/Mäeots’s „Karlsson-on-The-Roof“ (Estonian National Opera), Ernits/Pöldma/Pajusaar/Mäeots’s „Lotte in Dream World“ (in cooperation with Rosita Raud).

JANEK SAVOLAINEN lõpetas Tallinna Pedagoogika-ülikooli koreograafina, alates aastast 2000 Vanemuise teatri balletiartist ja koreograaf-lavastaja. Lisaks tantsulavastustele osalenud ooperi-, opereti-, muusikali- ja sõnalavastustes, teinud liikumisi draamalavastustele. Lavastused Vanemuises: „Bamby“ (2001), „This is a small step for a man...“ (2003), „Nixon“ (2006), „Vanamees ja meri“ (2010), „Kunksmoorimäng“ (2012), „Meister ja Margarita“ (2014), „Naksitrallid“ (2017).

Janek Savolainen is a graduate from the Tallinn Pedagogical University. Trained in choreography, he has since 2000 been a ballet artist and choreographer/director at the Vanemuine Theatre. Besides dance performances, he has taken part in opera, operetta, musical and spoken-word productions, and designed stage movements for drama productions. Productions at the Vanemuine: „Bamby“ (2001), „This is a small step for a man...“ (2003), „Nixon“ (2006), „The Old Man and the Sea“ (2010), „Kunksmoorimäng“ (2012), „Master and Margarita“ (2014), „Naksitrallid“ (2017).

MARGUS VAIGUR lõpetas Viljandi Kultuurikolledži valguskujunduse eriala 2003. Aastail 1994–2002 töötas ta Viljandi Draamateatris Ugala valgusmeistrina ning aastast 2002 on ta Pärnu teater Endla valgusala juht. Vaigur on tunnustatud valguskunstnik, kes teinud silmapaistvat tööd nii Eesti teatrites kui välisriikides.

Valguskujundusi: „Ekke Moor“ (Gailit/Palu), „Meie linnake“ (Wilder/Borodin), „Raimund“ (Palu), „Suudle mind, Kate!“ (Porter/Kuningas), „Mis värvi on vabadus“ (Unt/Palu), „Nagu poisid vihma käes“ (Ashilevi/Noormets), „Väike Illimar“ (Tuglas/Palu), „Liblikas ja peegel“ (Kaplinski/Kalmet), „Kajakas“ (Tšehhov/Noormets), „Revident“ (Gogol/Palu), „Raimonds“ (Palu), „Hingede öö“ (Ristikivi/Kasterpalu), „Attila“ (Verdi/Saaremäe), „Hamlet

Anderson“ (Shakespeare/Noormets), „Sinilind“ (Maeterlinck/Normet), „Tsaari mõrsja“ (Rimski–Korsakov/Kask), „Vares“ (Kivastik/Komissarov), „Sebastian“ (Waugh/Rohumaa), „Georg“ (Vadi/Vaarik), „Must munk“ (Nordgren/Heikinheimo, Vaasa Ooper), „Via Crucis 2006“ (Heikinheimo, Helsingi), „Vabamõtleja“ (Schmitt/Kalmet), „Via Crucis 2007“ (Heikinheimo, Helsingi), „Kaheteistkümnes öö“ (Shakespeare/Lepik, Valmiera Draamateater), „Aeg armastada“ (Aints/Tungal/Tommingas, Birgitta Festival 2009), „Joanna Tentata“ (Tamberg/Kask, Birgitta Festival 2010), „Mowgli“ (Aints/Tommingas), „Harmoonia“ (Myllyaho/Tubin), „Musta pori näkku“ (Raud/Noormets), „Arabella“ (Ehala/Tungal/Kasterpalu, Birgitta Festival 2013), „Kollaborandid“ (Hodge/Karusoo), „Teed juuakse kell viis“ (Linehan/Baskin), „Reigi õpetaja“ (Tubin/Baskin), „Lumekuninganna“ (Stubbs), „Head tüdrukud lähevad taevasse“ (Vadi/Palu), „Tulleminek“ (Lill/Kaus/Tubin), „Rännakud. Maarjamaa laulud“ (Palu), „Tramm nimega „Iha“ „ (Williams/Vihmar), „Dreamworks“ (Võrõpajev/Vihmar) jpt.

Margus Vaigur on saanud Pärnu Endla kunstniku kolleegipreemia 2006. aastal ja Eesti Teatri Aastaauhindade jagamisel 2008. kunstniku auhinna (koos S. Vahtre ja K. Tooliga lavastuse „Kangelane“ kujunduse eest Endla teatris).

Margus Vaigur graduated from the lighting design speciality at Viljandi Culture Academy in 2003. From 1994 to 2002 he was a lighting technician at Ugala Theatre in Viljandi, and since 2002, he has served as head of lighting at Endla Theatre in Pärnu. Vaigur has received acclaim for his work in lighting design for both Estonian and foreign theatres.

Lighting design works: „Ekke Moor“ (Gailit/Palu), „Our Town „(Wilder/Borodin), „Raimund“ (Palu), „Kiss Me Kate“ (Porter/Kuningas), „Mis värvi on vabadus/What colour is freedom“ (Unt/Palu), „Like Boys in the Rain“ (Ashilevi/Noormets), „Väike Illimar/Little Illimar“ (Tuglas/Palu), „Liblikas ja peegel/ Butterfly and Mirror“ (Kaplinski/Kalmet), „The Seagull“ (Chekhov/Noormets), „The Government Inspector“ (Gogol/Palu), „Raimonds“ (Palu), „Hingede öö/ Night of Souls“ (Ristikivi/Kasterpalu), „Attila“ (Verdi/Saaremäe), „Hamlet Anderson“ (Shakespeare/Noormets), „The Blue Bird“ (Maeterlinck/Normet), „The Tsar’s Bride“ (Rimski–Korsakov/Kask), „Vares“ (Kivastik/Komissarov), „Sebastian“ (Waugh/Rohumaa), „Georg“ (Vadi/Vaarik), „The Black Monk“ (Nordgren/Heikinheimo, Vaasa Opera), „Via Crucis 2006“ (Heikinheimo, Helsinki), „Vabamõtleja/Freethinker“ (Schmitt/Kalmet), „Via Crucis 2007“ (Heikinheimo, Helsingi), „Twelfth Night „ (Shakespeare/Lepik, Valmiera Drama Theatre), „Aeg armastada/Time to Love“ (Aints/Tungal/Tommingas, Birgitta Festival 2009), „Joanna Tentata“ (Tamberg/Kask, Birgitta Festival 2010), „Mowgli“ (Aints/Tommingas), „Harmoonia“ (Myllyaho/Tubin), „Musta pori näkku/Mud in Your Face“ (Raud/Noormets), „Arabella“ (Ehala/Tungal/Kasterpalu, Birgitta Festival 2013), „Collaborators“ (Hodge/Karusoo), „Teed juuakse kell viis/Tea at Five“ (Linehan/Baskin), „The Parson of Reigi“ (Tubin/Baskin), „Snow Queen“ (Stubbs), „Head tüdrukud lähevad taevasse/Good Girls Go to Heaven“ (Vadi/Palu), „Into the Fire“ (Lill/Kaus/Tubin), „Journeys. Songs of Terra Mariana.“ (Palu), „A Streetcar Named Desire“ (Williams/Vihmar), „Dreamworks“ (Vryypajev/Vihmar) and many more.

Vaigur is a 2006 recipient of the Pärnu Endla artist’s colleague prize and in

2008, won the designer’s award at the Estonian Annual Theatre Awards (for the design for the production of „Kangelane/Hero“, in collaboration with S. Vahtre and K. Tool at Endla Theatre).

Sweeney Todd

RASMUS KULL lõpetas 2011. aastal lauluõpingud Heino Elleri nimelises Tartu Muusikakoolis (õpetaja Viviane Kallaste), 2014 Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias klassikalise laulu erialal (õpetaja Taavi Tampuu) ning jätkab samas magistriõpinguid. 2006 lõpetas Rasmus Tartu Ülikooli inglise keele ja kirjanduse eriala ja aastal 2008 Glasgow Ülikooli magistrikraadiga (MLitt) foneetika ja sotsiolingvistika erialal.

Aastast 2008 on Rasmus osalenud solisti ja kooriartistina Vanemuise muusikalavastustes. On olnud Savonlinna Ooperifestivali koori liige ja aastal 2013 esines koos Eesti Filharmoonia Kammerkooriga Aix-en-Provence’i ooperifestivalil. Rasmus on osalenud prof Eva Märtsoni ja prof Alexander Schmalczki Saksa lied’i meistrikursustel ning Vanemuise solistidele korraldatud prof Jenny Anvelti ooperilaulu meistrikursusel.

Rollid Vanemuises: Josef (Strauss „Viini veri“ 2018), Arundeli Berengar (Eco/Jonas „Roosi nimi“ 2017), Nekrut (Märt Matis Lill „Tulleminek“ 2017), Mozart (Rimski-Korsakov „Mozart ja Salieri“), Buff (Mozart „Teatridirektor“ 2016), Albert (Pajusaar „Lotte Unenäomaailmas“ 2015), „Õhtu Kalmaniga“ (2015), Remendado (Bizet „Carmen“ 2015), Sööbik (Sisask „Sööbik ja Pisik“ 2015), Henn (Tubin „Reigi õpetaja“ 2014), Monsieur Reyer (Webber „Ooperifantoom“ 2014) Sulane Jaan (Aints „Rehepapp“ 2013), Tenor (Purcell „Haldjakuninganna“), Rolf (Rodgers/Hammerstein „Helisev muusika“), Kusti (Luts/Ehala „Nukitsamees“) jt.

Rasmus Kull graduated from Tartu Heino Eller Music School 2011 and at present continues his studies of classical singing in the Estonian Academy of Music and Art.

In 2006 he graduated from the University of Tartu in English language and literature and in 2008 he graduated from the University of Glasgow with a Master’s Degree (MLitt) in phonetics and sociolinguistics. From 2010 to 2012 he was a member of the Savonlinna Opera Festival choir and in 2013 he performed with the Estonian Philharmonic Chamber Choir at the Aix-en-Provence Opera Festival. Since 2008 he has participated as a soloist and choir member in several music performances staged at the Vanemuine: Rolf in Rodgers/ Hammerstein’s „The Sound of Music“, Schmidt in Massenet’s „Werther“, Evita’s lover in Webber’s „Evita“, Maurice in Abraham’s „Ball at the Savoy“, Spoletta in Puccini’s „Tosca“, Kusti in Ehala’s „The Imp“ Jaan in Aints’s „The Old Barney“, Karius in Sisask’s „Karius and Bactus“, Tenor in Purcell’s „The Fairy Queen“, Mozart in Rimski-Korsakov’s „Mozart and Salieri“, Buff in Mozart’s „The Impresario“ (2016), Soldier in Lill’s „Into the Fire“ (2017), Arundel’s Berengar Eco’s „The name of the Rose“ (2017), Josef Strauss’s „Viennese Blood“ 2018 et al.

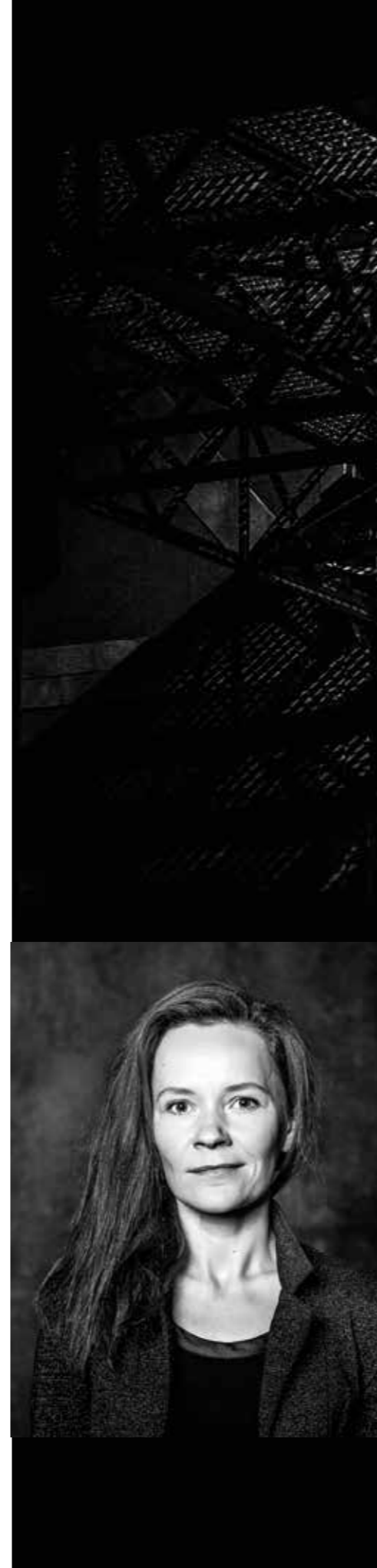

Sweeney Todd

PRIIT VOLMER on lõpetanud 2000. aastal Henn Pai laulu- klassi Heino Elleri nimelises Tartu Muusikakoolis ja 2004. aastal prof Virgilijus Noreika, prof Matti Pelo ja prof Jaakko Ryhäneni juhendamisel Eesti Muusikaakadeemia. Alates 2004 jätkusid samas magistriõpingud Ryhäneni juures. Ta on osalenud Maria Acda, Rudolf Piernay ja David Jonesi meistri- kursustel. 1998–2000 laulis Priit Vanemuise ooperikooris ja 2000–2004 RO Estonia ooperikooris, aastast 2004 on ta RO Estonia solist. Alates hooajast 2013/2014 laulab külalissolistina Bonni ooperiteatris Saksamaal. Tema reper- tuaari kuuluvad Mozarti don Alfonso („Cosi fan tutte“), Leporello („Don Giovanni), Don Bartolo („Figaro pulm“), Wagneri Kuningas Marke („Tristan ja Isolde“), Biterolf („Tannhäuser“), Titurel („Parsifal“), Daland („Lendav hol- landlane“), Eichmann (Tüüri „Wallenberg“), Alidoro (Rossini „Tuhkatriinu“), Kuningas (Prokofjevi „Armastus kolme apelsini vastu“), Colline (Puccini „Boheem“), Sparafucile, Ceprano (Verdi „Rigoletto“), Cesare Angelotti, Sciarrone (Puccini „Tosca“), Mefisto (Gounod „Faust“), Ramfis (Verdi „Aida“) jpt.

Rolle: Kirikuteener (Puccini „Tosca“), Kuningas (Verdi „Aida“), Sarastro ja Jutlustaja (Mozarti „Võlulööd), Palémon (Massenet' „Thaïs“), Rocco (Beethoveni „Fidelio“), Nourabad (Bizet' „Pärlipüüdjad“), I naatsaretlane (Straussi „Salome“), Luther (Offenbachi „Hoffmanni lood“), Timur (Puccini „Turnadot“), Daland (Wagneri „Lendav Hollandlane“), Don Alfonso (Mozarti „Cosi fan tutte“), Adhemar de Monteil (Verdi „Jerusalem“), Bonzo (Puccini „Madama Butterfly“), Ain Vellet (Kõrver „Ainult unistus“), Enrico Piselli (Strauss „Öö Veneetsias“), Maitre de Playsir (Strauss „Viini veri“), Bogdanowitch (Lehár „Lõbus lesk“), Egon (Künneke „Onupoeg Bataaviast“), Vogl (Schubert/Berté „Kolme neitsi maja“), Kolonel Pickering (Loewe „Minu veetlev leedi“), Andres Paas (Kerge/Raadik „Vargamäe tõde ja õigus“), Cervantes/Don Quijote (Leigh „Mees La Manchast“). Mänginud Ivo Schenkenbergi osa Hardi Volmeri multimeediaetenduses „Tallinn pole enam kaugel“ ning astunud üles Teater Variuse lavastustes: Benno Hansen - „His Master's Voice“, „Lõbusad estoonlased“, „Viis kuud Vildega“, „Mojens“, Nils Ferlin - „Üksi ja vaba“ (lavastaja Heidi Sarapuu) ja Lennart Meri lavastu- ses „Lennud“ (lavastaja Alo Kõrve). Osalenud solistina vokaal-sümfooniliste suurvormide ettekannetel Eestis, Soomes, Venemaal, Lätis, Valgevenes, Iisraelis ja mujal. Pälvinud I preemia Mart Saare laulude parima interpretatsiooni eest Eesti Muusikaakadeemia laulukonkursil (2002), Harjumaa teatripreemia Leporello rolli eest Mozarti „Don Giovanni“ (2005), Marje ja Kuldar Singi nime- lise preemia „Noor Laulja“ (2008), Rahvusoper Estonia kolleegipreemia ning Rahvusoper Estonia SEB publikupreemia (2013, 2017) ning olnud Richard Wagneri Ühingu stipendiaat (2008).

Priit Volmer is a 2000 graduate of the Heino Eller school of Music in Tartu, where he studied voice under Henn Pai. In 2004, Volmer graduated from the Estonian Academy of Music, under the supervision of prof. Virgilijus Noreika, prof. Matti Pelo and prof. Jaakko Ryhänen. In 2004 he continued master's degree studies at EKA under Ryhänen. He has taken part in master classes taught by Maria Acda, Rudolf Piernay and David Jones. From 1998 to 2000, Volmer sang in the Vanemuine opera choir and from 2000 to 2004, in the

Estonian National Opera choir. Since 2004, he has been soloist for the latter. The 2013/2014 season was his first where he sang as a guest soloist for the Bonn Opera Theatre in Germany. His repertoire includes Mozart's don Alfonso („Cosi fan tutte“), Leporello („Don Giovanni), Don Bartolo („Marriage of Figaro“), Wagner's King Marke („Tristan and Isolde“), Biterolf („Tannhäuser“), Titurel („Parsifal“), Daland („Flying Dutchman“), Eichmann (Tüür's „Wallenberg“), Alidoro (Rossini's „La Cenerentola“), King (Prokofiev's „Love for Three Oranges“), Colline (Puccini „La Boheme“), Sparafucile, Ceprano (Verdi's „Rigoletto“), Cesare Angelotti, Sciarrone (Puccini's „Tosca“), Mefisto (Gounod's „Faust“), Ramfis (Verdi's „Aida“) and many more.

Roles: Sexton (Puccini's „Tosca“), King (Verdi's „Aida“), Sarastro and Preacher (Mozart's „The Magic Flute), Palémon (Massenet's „Thaïs“), Rocco (Beethoven's „Fidelio“), Nourabad (Bizet's „The Pearl Fishers“), Nazarene I (Strauss's „Salome“), Luther (Offenbach's „The Tales of Hoffmann“), Tamerlane (Puccini „Turnadot“), Daland (Wagner's „Flying Dutchman“), Don Alfonso (Mozart's „Cosi fan tutte“), Adhemar de Monteil (Verdi's „Jerusalem“), Bonzo (Puccini's „Madam Butterfly“), Ain Vellet (Kõrver's „Ainult unistus/Only a Dream“), Enrico Piselli (Strauss's „Night in Venice“), Maitre de Playsir (Strauss's „Viennese Blood“), Bogdanowitch (Lehár's „Merry Widow“), Egon (Künneke's „Onupoeg Bataaviast/Cousin from Batavia“), Vogl (Schubert/Berté's „Kolme neitsi maja/House of Three Virgins“), Colonel Pickering (Loewe's „My Fair Lady“), Andres Paas (Kerge/Raadik's „Vargamäe tõde ja õigus/Vargamäe Truth and Justice“), Cervantes/Don Quixote (Leigh's „The Man from La Mancha“). He played the part of Ivo Schenkenberg in the Hardi Volmer multimedia per- formance „Tallinn isn't far now“ and appeared in the following Teater Varius productions: Benno Hansen - „His Master's Voice“, „Lõbusad estoonlased/Jolly Estonians“, „Viis kuud Vildega/Five Months with Vilde“, „Mojens“ (director Heidi Sarapuu), the Nils Ferlin production „Üksi ja vaba/Alone and Free“ (direc- tor Heidi Sarapuu) and the Lennart Meri production „Lennud/Flights“ (director Alo Kõrve). He has been a soloist in performances of vocal symphonic music in Estonia, Finland, Russia, Latvia, Belarus, Israel and elsewhere. He is the recipient of first prize for the best interpretation of the songs of Mart Saar at the Estonian Academy of Music song competition (2002), Harju County theatre award for the role of Leporello in Mozart's „Don Giovanni“ (2005), the Marje and Kuldar Sink prize „Noor Laulja/Young Singer“ (2008), the Estonian National Opera colleague prize and the Estonian National Opera SEB audience award (2013, 2017). He has also won a scholarship from the Richard Wagner Society (2008).

Nellie Lovett

MARIA ANNUS on sündinud Tallinnas. 2002 lõpetas ta EMA Kõrgema Lavakunstikooli (20. lend). 2002–2007 oli Viljandi Ugala näitleja, 2007–2008 vabakutseline näitleja ja alates 2008 Vanemuise teatri draamanäitleja.

Valik rolle: Medeia (Palu „Medeia“), Kyra Hollis („Teineteiseta“), Mari (Tammsaare/Lennuk „Meie oma tõde, meie oma õigus“), Dill (Lee „Tappa laulurästast“), Niina Zarešnaja (Tšehhov „Kajakas“), Julie Hagen-Schwarz

(Ots/Kasterpalu „Julie ja tähed”), Sonja (Tšehhov „Onu Vanja”, Ugala) jpt.
Rolle muusikalavastustes: Roxie („Chicago”), Arabella (Pervik /Ehala „Arabella”, Eesti Filharmoonia/Ugala)

Lavastused: „Koturnijad ehk Kui nalja ei saa, siis meie ei mängi” (Ugala, 2003), Gahrton „Kaevame vanaema üles” (Ugala, 2004), Walsh „Härrasmees” (Vanemuine, 2013)

Lisaks on Maria mänginud ETV lastesaates „Buratino tegutseb jälle” (Malviina), „Saame kokku Tomi juures” (Anni), TV 3 seriaalis „Brigaad 3”
Tunnustus: Kristallkingakese auhind 2003, Festivali „Draama” laureaat (pisiasjadeni ulatuva andumuse eest) 2003, Ugala publikuauhind Kuldõun (Nele rolli eest lavastuses „Thijl Ulenspiegel”, „Koturnijad ehk Kui nalja ei saa, siis meie ei mängi” lavastajatöö eest) 2004, Vanemuise kolleegipreemia 2012, hotell Londoni stipendium loominguliseks enesetäienduseks Inglismaal Londonis 2014, Vanemuise draamatrupi kolleegipreemia 2014 – parim naiskõrvalosa (Niina Zaretnaja „Kajakas” ja Carolyn Johnson „Madisoni maakonna sillad”).

Maria Annus was born in Tallinn. In 2002, she graduated the Estonian Music and Drama Academy (the 20th graduating class). From 2002 to 2007, she was an actor with the Ugala Theatre in Viljandi, and from 2007 to 2008 a freelance actors, and, starting from 2008, dramatic actor at the Vanemuine.

Selected roles: Medeia (Palu’s „Medeia”), Kyra Hollis („Skylight”), Mari (Tammsaare/Lennuk’s ”Meie oma tõde, meie oma õigus/Our Own Truth, Our Own Justice”), Dill (Lee’s ”To Kill a Mockingbird”), Niina Zarechnaya (Chekhov „The Seagull”), Julie Hagen-Schwarz (Ots/Kasterpalu’s „Julie ja tähed/Julie and the Stars”), Sonya (Chekhov’s „Uncle Vanya”, Ugala) and many more.
Roles in musical productions: Roxie („Chicago”), Arabella (Pervik /Ehala „Arabella”, Estonian Philharmonic/Ugala)

Productions: „Koturnijad ehk Kui nalja ei saa, siis meie ei mängi” (Ugala, 2003), Gahrton „Kaevame vanaema üles/Let’s Dig Grandmother Up” (Ugala, 2004), Walsh ”Härrasmees/Gentleman” (Vanemuine, 2013)

In addition, she has had parts on the ETV children’s show „Buratino tegutseb jälle/Buratino Is At It Again” (Malviina), „Saame kokku Tomi juures/Let’s Meet Up at Tom’s” (Anni), TV 3 series „Brigaad 3.”

Awards and acclaim: the Crystal Slipper award 2003, award winner at the Draama Festival (for dedication down to the details) 2003, Ugala audience award Golden Apple (for the role of Nele in „Thijl Ulenspiegel”, for directing work on „Koturnijad ehk Kui nalja ei saa, siis meie ei mängi”) 2004, Vanemuine colleague award 2012, the London Hotel scholarship for pursuing further artistic study in London, England 2014, Vanemuine drama troupe colleague award 2014 – best supporting female role (Nina Zarechnaya in „The Seagull” and Carolyn Johnson in „Bridges of Madison County”).

Johanna Barker

PIRJO JONAS lõpetas 2009. aastal Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias magistrantuuri dotsent Nadja Kuremi lauluklassis. Lisaks on tal kõrgharidus Tartu Ülikoolist inglise keele ja kirjanduse erialal. Pirjo Jonase repertuaar ulatub vanamuusikast kaasaegsete heliloojate loominguni. Ta on andnud kontserte nii Eestis kui välismaal ning on osalenud solistina paljude suurvormide ettekannetel. Pirjo on teinud koostööd dirigentidega nagu Nikolai Aleksejev, Daniel Reuss, Normunds Vaicis, Anu Tali, Toomas Siitan, Lauri Sirp, Risto Joost, Jüri Alperden, Erki Pehk, Mihkel Kütson, Paul Mägi, Vello Pähn jt. Pirjo Jonase lavarollide hulka Vanemuises kuuluvad: Pepi Pleininger (Straussi „Viini veri”), Juta (Aintsi „Guugelmügelpunktomm”), Naine (Lille „Tulleminiek”), Madame Herz (Mozarti „Teatridirektor”), Frasquita (Bizet’ „Carmen”), Carlotta Giudicelli (Webberi „Ooperifantoom”), Mõisapreili (Aintsi „Rehepapp”), Viuu (Tubina „Reigi õpetaja”), Titania / I sopran (Purcellii „Haldjakuninganna”), Susanna (Mozarti „Figaro pulm”), Cupido (Offenbachi „Orpheus põrgus”), Damon (Händeli „Acis ja Galatea”), Sophie (Massenet’ „Werther”). RO Estonias: Madeleine (Abrahami „Savoy ball”), Anastasia von Eggenberg (Kálmáni „Silva”), Oscar (Verdi „Maskiball”). Lisaks Papagena (Mozarti „Võluflööd”, EMTA), La Charmeuse (Massenet’ „Thaïs”, Pärnu Rahvusvahelise Ooperimuusika Festival „PromFest”) jt. Samuti tegutseb Pirjo Jonas aktiivselt kammermuusikuna. 2011. aastal sai Pirjo Jonas Eesti Teatriliidu Kristallkingakese auhinna laureaadiks ning 2011. aasta suvel jõudis VII Klaudia Taevi nimelisel noorte ooperilauljate konkursil finaali ja pälvis eriauhinna parima Franz Schuberti Ave Maria esituse eest. Aastal 2011 oli Pirjo Jonas ka Eesti Richard Wagneri Ühingu stipendiaat. Alates hooajast 2010/2011 on ta Vanemuise teatri koosseisuline solist.

Pirjo Jonas obtained her Master’s Degree in opera singing at the Estonian Academy of Music and Theatre in 2009 in the class of senior lecturer Nadja Kurem. She also has a Bachelor’s Degree from the University of Tartu in English language and literature. Since 2010 she is an opera soloist at the Vanemuine Theatre. Pirjo Jonas’s roles at the Vanemuine Theatre include: Pepi Pleininger (Strauss’s *Vienna Blood*), Juta (Aints’s *Googlemoogledotcom*), Woman (Lill’s *Into the Fire*), Madame Herz (Mozart’s *The Impresario*), Frasquita (Bizet’s *Carmen*), Carlotta Giudicelli (Webber’s *The Phantom of the Opera*), Sophie (Massenet’s *Werther*), Susanna (Mozart’s *Le nozze di Figaro*), 1st soprano/ Titania (Purcell’s *The Fairy Queen*), Cupid (Offenbach’s *Orphée aux enfers*), Damon (Händel’s *Acis and Galatea*), etc. Her roles at the Estonian National Opera include Madeleine (Abraham’s *Ball im Savoy*), Oscar (Verdi’s *Un ballo in Maschera*) and Anastasia von Eggenberg (Kálmán’s *Die Csárdásfürstin*). Pirjo Jonas has soloed in the performances of several oratorical works and also regularly performs chamber music. She has cooperated with renowned conductors such as Nikolay Alekseyev, Normunds Vaicis, Ari Angervo, Anu Tali, Toomas Siitan, Lauri Sirp, Ants Soots, Risto Joost, Erki Pehk, Daniel Reuss, Mihkel Kütson, Paul Mägi, Vello Pähn, etc. In 2011, Pirjo Jonas received an award for her portrayal of Susanna from the Estonian Theatre Union as a promising young singer. She is a finalist of the 7th Klaudia Taev Competition

for Young Opera Singers where she was awarded a special prize for her performance of Schubert's „Ave Maria”. In 2011, Pirjo Jonas also received the Bayreuth Scholarship from the Estonian branch of the International Richard Wagner Association.

Johanna Barker

MARIA LISTRA alustas klaveriõpinguid Nõmme Muusikakoolis. Juulis 2011 lõpetas Maria Londoni Ülikooli Royal Holloway kolledži draama- ja teatriõppe eriala. Aastal 2008 lõpetas Maria Londoni Chigwelli Kooli, mis on spetsialiseerunud muusika, draama ja kunstide õpetusele. 2015. aasta sügisest õpib Maria Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias klassikalist laulu Heli Veskuse käe all.

Aastal 2000 ilmus sooloplaat „Maria Listra AD 2000” ja aastal 2008 teine sooloplaat. Maria on korduvalt laulnud erinevates kontserdisarjades Eesti suuremates kontserdisaalides. Ta on teinud koostööd ERSOga, Soome-Eesti Barokkorkestriga ning keelpillikvartettidega Prezioso ja C-Jam, samuti Pille Lille Muusikute Fondiga. Maria on osalenud mitmetes teatrilavastustes ning ooperi- ja muusikaliprojektides Inglismaal. Rolle Vanemuises: Mademoiselle Franziska Cagliari (Straussi „Viini veri“), Christine Daaé (Webberi „Ooperifantoom“), Preili Silberklang (Mozarti „Teatridirektor“), Naine (Lille „Tulleminek“), Cosette (Schönbergi/Boublili „Hüljatud“).

Maria Listra commenced her music studies at Nõmme Music School. In July 2011 she graduated from the Royal Holloway College at the University of London majoring in drama and theatre. In 2008 she graduated from London Chigwell School that specialises in teaching music, drama and the arts. In 2015 started Maria classical singing studies with Heli Veskus in the Estonian Music and Theatre Academy.

In 2000 Maria, who was 11 years old at the time, released her first solo album called Maria Listra AD 2000 and in 2008 her second solo album was released. Maria has been a regular performer in the different concert series in major concert halls in Estonia. Maria has worked with the Estonian National Symphony Orchestra, Finnish-Estonian Baroque Orchestra and the string quartets Prezioso and C-Jam. She also actively Lill Music Fund. Maria has performed in many theatre productions and opera and musical projects in England. She has several times taken part in the English vocalists' summer course Abingdon School for Solo Singers. She sung as Christine Daaé in Webber's „The Phantom of the Opera“ in Vanemuine Theatre and as Mademoiselle Silberklang in Mozart's „The Impresario“, Märt-Matis Lill's opera „Into the Fire“ and as Mademoiselle Franziska Cagliari in Strauss's „Vienna Blood“.

Anthony Hope

JAANUS TEPOMEES lõpetas 2010. aastal Tallinna Ülikooli Eesti Humanitaarinstituudi kultuuriteaduste erialal ja 2013 Tartu Ülikooli Viljandi Kultuuriakadeemia etendus kunstide osakonna. Alates 2017. aastast on Tepomees Vanemuise teatri draamanäitleja.

Rolle Vanemuises: Vootele, Tambet, Johannes, Jakop, Meigas (Kivirähk/Pepeljajev „Mees, kes teadis ussisõnu“), Brander ja Emapärdik (Goethe/Toompere „Faust“), Poeg (Palu „Rännakud. Maarjamaa laulud“), Uppsala Benno (Eco/Jonas „Roosi nimi“), Alisdair Stewart (Pullinger/Campion/Aidla „Klaver“), Kangelane (Lill/Kaus/Tubin „Tulleminek“), Jaanus (Noormets „Lapsepõlvbänd“), Indrek (Palu „Põlenud mägi“), Bruno (Pöldma/Ernits/Pajusaar/Tungal/Jonas „Lotte Unenäomaailmas“), (Nossov „Totu kuul“), (Ashkenazy „Armunud kastis“), (Pihla „Ilus on noorelt) jt.

Rolle mujal: „Kahekümne viies kaader” (Tallinna Tantsuteater), „Zarah Leander. Ühe legendi meloodiad ja mälestused” (Karlova Teater), Esimene pingviin („Kohtume laeval täpselt kell kaheksa”, Vaba Lava), Algus („Arioso ehk nähtamatu õhk”, Teater Ugala TÜ Viljandi Kultuuriakadeemia diplomilavastus), „Tantsud eesti filmidest” (Tallinna Tantsuteater), Tommi („Pipi Pikksukk”, Rahvuskooper Estonia) jt.

Lavastused: Kristiina Ehin „Südamepeitjate planeet”, Tartu Ülikooli Kammerkoori juubelilavastus (2015).

Osalenud filmis „Polaarpoiss” (2016), kuuldemängus „Jänkutüdruk” (2012) ning teleseriaalides „Kuum jälg”, „Padjaklubi” ja „Köök”, samuti dubleerinud multfilme.

Jaanus Tepomees graduated from Tallinn University's Estonian Humanitarian Institute in the field of cultural sciences in 2010, and from the University of Tartu Viljandi Culture Academy in the field of performing arts in 2013. He has worked in the Vanemuine since 2017.

Roles at the Vanemuine: Vootele, Tambet, Johannes, Jakop, Meigas (Kivirähk/Pepeljajev's „The Man Who Knew Snakish”), Brander and Emapärdik (Goethe/Toompere's „Faust”), Son (Palu's „Voyages. Songs of Terra Mariana”), Uppsala Benno (Eco/Jonas' „The Name of the Rose”), Alisdair Stewart (Pullinger/Campion/Aidla's „Piano”), Hero (Lill/Kaus/Tubin's „Into the Fire”), Jaanus (Noormets' „Childhood Band”), Indrek (Palu's „Mirabilia”), Bruno (Pöldma/Ernits/Pajusaar/Tungal/Jonas' „Lotte in Dream World”), Nossov's „Totu on the Moon”, Pihla's „Ilus on noorelt/It's Great to Be Young” and others.

Roles in other theatres: „25th Frame” (Tallinna Tantsuteater), „Zarah Leander. Melodies and memories of a legend” (Karlova Theatre), First Penguin („Kohtume laeval täpselt kell kaheksa/Let's Meet on the Ship at Eight Sharp”, Vaba Lava), Beginning („Arioso ehk nähtamatu õhk/Arioso or Invisible Air”, Teater Ugala University of Tartu Viljandi Culture Academy diploma production), „Tantsud eesti filmidest/Dances from Estonian Films” (Tallinn Dance Theatre), Tommi („Pippi Longstocking”, Estonian National Opera) and others.

Productions: Kristiina Ehin „Südamepeitjate planet/Planet of Heart-Hiders”, University of Tartu Chamber Choir anniversary production (2015).

Cast in the film „Polaarpoiss/Polar Boy” (2016), the radio play „Jänkutüdruk/Bunny Girl” (2012) and the TV series „Kuum jälg/Hot Trail”, „Padjaklubi” and „Köök/Kitchen”, has also overdubbed cartoons.

Anthony Hope

KALLE SEPP on 2001 lõpetanud Tallinna Nõmme Gümnaasiumi ja 2007 Tallinna Ülikooli matemaatika ja loodusteaduste teaduskonna, omandamisel on magistriraad. Ta on töötanud nii ETV produtsendi assistendina kui ka lauljana kruiisilaevade erinevates programmides. 2009. aastast töötab revüüteatri Starlight Cabaret õhtujuhi ja lauljana. Lisaks laulab ta veel Tallinna Ülikooli Meeskooris (oli 2003–2013 koori president) ja on solist bändides The Purple Gang ja Locomotiiv. Ta on osalenud koorilauljana muusikalides „Romeo ja Julia“ (NUKU), „Pipi Pikksukk“ (Muusikaliteater), Cole Porteri „Nii on meil moes“ (Muusikaliteater), „Shrek“ (NUKU) ning üles astunud Juan Peróni rollis A. L. Webberi muusikalis „Evita“, Ooperifantoomi ja Monsieur André rollis A. L. Webberi muusikalis „Ooperifantoom“ (Vanemuine). Ta on mänginud teleseriaalides „Kelgukoerad“ (2010) ja „Viimane võmm“ (2015).

Kalle Sepp võitis 2016. aastal meelelahutussaate „Su nägu kõlab tuttaval“ viienda hooaja.

Kalle Sepp is a 2001 graduate of Nõmme Gymnasium in Tallinn. In 2007, he graduated the Tallinn University Faculty of Mathematics and Science, he is now working toward a master's degree. Sepp has worked as assistant to the producer at ETV and a singer in various programmes aboard cruise ships. Since 2009, he has been MC and singer for the Starlight Cabaret, a revue theatre. He also sings in the Tallinn University Male Choir (was president of the choir from 2003 to 2013) and is a soloist for the bands The Purple Gang and Locomotiiv. He has been a chorus singer in the musicals „Romeo and Juliet“ (NUKU), „Pippi Longstocking“ (Muusikaliteater), Cole Porter's „Anything Goes“ (Muusikaliteater), „Shrek“ (NUKU) and played the role of Juan Perón in A. L. Webber's „Evita“, and also the role of the Phantom and Monsieur André in A. L. Webber's „Phantom of the Opera“ (Vanemuine). He has played in the TV series „Kelgukoerad/Sledge Dogs“ (2010) and „Viimane võmm/The Last Cop“ (2015).

In 2016, Sepp was the winner in the fifth season of the entertainment show „Su nägu kõlab tuttaval/Your Face Sounds Familiar“.

Kohtunik Turpin / Judge Turpin

LAURI SAATPALU on sündinud Tallinnas. Lõpetanud põhikooli Jakob Kunderi nim Tallinna 32. keskkoolis ja keskkooliduse saanud 1983. aastal Jevgeni Nikonovi nim Tallinna 17. keskkoolist. Lõpetanud Tallinna 2. Tehnikakooli 1984. Peale sõjaväge (1984–1986), töötanud kolm aastat Estonia teatris lavamehena, samal ajal olnud VAT Teatri alustajaliige ja näitleja. 1992. aastast tänaseni töötab Kuku Raadios toimetajana ning muusikasaatejuhina.

Bändid: Folkmill, Beep Shop Boys, Pantokraator ja Dagö.

Vabakutselisena osalenud erinevate teatrite draama- ja muusikalavastustes: Kompajalg (Wilson/ Waits “Black Rider”, VAT Teater 2011), Õuna Endel (Kivirähk/ Lennuk/Aints, ooper „Rehepapp”, Vanemuine 2013), Isand Vanadus (Heinsaar / Toikka/ Saatpalu „Mees, kes ei teinud mitte midagi“, Nukuteater 2017).

Lauri Saatpalu was born in Tallinn. Saatpalu graduated basic school at Jakob Kunder Secondary School No. 32 in Tallinn and got his secondary schooling in 1983 at Jevgeni Nikonov Secondary School no. 17 in Tallinn. He graduated Tallinn's Technology School no. 2 in 1984. After military service (1984–1986), he worked for three years for the Estonian National Opera as a stagehand while being a founding member and actor at VAT Theatre. From 1992 to the present, he is editor and music show host at Kuku Raadio.

Bands: Folkmill, Beep Shop Boys, Pantokraator and Dagö.

He has appeared in the following dramatic and musical productions as a freelance actor: Kompajalg (Wilson/Waits “Black Rider”, VAT Teater 2011), Õuna Endel (Kivirähk/Lennuk/Aints, opera „The Old Barny”, Vanemuine 2013), Lord Old Age (Heinsaar/Toikka/Saatpalu „Mees, kes ei teinud mitte midagi/ The Man Who Did Nothing“, Puppet Theatre 2017).

As his next work, a new one-person play called „Südame sosin/Whisper of the Heart” will premiere in November 2018 at VAT.

Kohtunik Turpin / Judge Turpin

SEPO SEEMAN on vabakutseline näitleja. Lõpetanud 1993. aastal Tallinna Pedagoogilises Instituudis näitejuhtimise eriala (kursuse juhendaja R. Allabert) ja töötanud pikka aega Pärnu Endla Teatris. On Pärnu Suveteatri kaasasutaja ja näitleja. Laulnud bändides Kuldne Trio ja Kala.

Valik rolle: Ott (Tammsaare, „Armastuse võimalikkusest Vargamäel“), Kristian Berg (Lagerlöf, „Gösta Berlingi saaga“), Habemeajaja Sorensen (Egner, „Kardemoni linna rahvas ja röövlid), Thijl Ulenspiegel (Ehala/Aimla, „Thijl Ulenspiegel“), Tõnisson (Luts, „Kevade“), Don Carlos (Hugo, „Hernani“), Aeg ja Autolycus (Shakespeare, „Talvemuinasjutt“), Sock (Lindgren, „Karlsson katuselt“), Mees (Hare, „Blue room“), Jürka (Tammsaare, „Põrgupõhja uus Vanapagan“), Jaanus (Bornhöhe/Sinissaar, „Tasuja“), Noor Pearu (Tammsaare/ Lennuk, „Vargamäe kuningriik“), Peeter Pärn (Kitzberg, „Kauka jumal“), Martti Piano Larsson (Klemola, „Kokkola“), Šamrajev (Tšehhov, „Kajakas“), Professor (Lunari, „Kolmekesi kahevahel“), John (J. D. Hanagan, „Esimesed suudlused“), Mattis (Lindgren, „Röövlitütar Ronja“), Isa vaim (Shakespeare/Noormets, „Hamlet Anderson“), Paul (O'Reilly, „Mandel ja merihobu“), Mees (Pedmanson, „Eesti mees ja tema poeg“), Palu „Eesti mees ja tema naine“.

Sepo Seeman on mänginud ka muusikalides: Bill Austin (Andersson/Ulvaeus „Mamma Mia!“, Vanemuine) Thénardier (Schönberg/Menken, „Hüljatud“, Smithbridge Productions), Insener (Schönberg, „Miss Saigon“, Smithbridge Productions), Bela Zangler (Gershwin, „Hull sinu järele“, Smithbridge Productions), Isa Efraim (Vinter/Raudmäe „Pipi Pikksukk“, RO Estonia), Shrek (Tesori „Shrek“, Nukuteater), Karlsson (Aints „Karlsson“, RO Estonia).

Teletööd- ja sarjad: „Viva Las Vegas“, „Puhka Eestis“, „Võta või jäta“ (saatejuht), „Vilde tee“, „Kälimehed“, „Kättemaksukontor“, „Su nägu kõlab tuttaval“, „Pühapäev Sepoga“. Sepo Seeman sai 2005. aastal Eesti Näitlejate

Liidu aastapreemia, seitsmel korral on ta valitud Endla publikulemmikuks ning kahel korral on ta saanud Endla teatri kolleegipreemia.

Sepo Seeman is a freelance actor. He is a 1993 graduate of the Tallinn Pedagogical Institute's stage management speciality (course supervisor R. Allabert) and worked for the Endla Theatre in Pärnu for a long while. He is co-founder and an actor with the Pärnu Summer Theatre. He has sung for the bands Kuldne Trio and Kala.

Selected roles: Ott (Tammsaare, „Armastuse võimalikkusest Vargamäel/Possibility of Love on Vargamäe“), Kristian Berg (Lagerlöf, „Gösta Berling's Saga“), Barber Sorensen (Egner, „When the Robbers Came to Cardamom Town“), Thijl Ulenspiegel (Ehala/Aimla, „Thijl Ulenspiegel“), Tõnisson (Luts, „Kevade/Spring“), Don Carlos (Hugo, „Hernani“), Time and Autolycus (Shakespeare, „Winter's Tale“), Sokk (Lindgren, „Karlsson-on-the-Roof“), Man (Hare, „Blue Room“), Jürka (Tammsaare, „Misadventures of the New Satan“), Jaanus (Bornhöhe/Sinissaar, „Tasuja“), Noor Pearu (Tammsaare/Lennuk, „Vargamäe kuningriik/Kingdom of Vargamäe“), Peeter Pärn (Kitzberg, „Kauka jumal“), Martti Piano Larsson (Klemola, „Kokkola“), Shamrayev (Chekhov, „The Seagull“), Professor (Lunari, „Kolmekesi kahevahel/Three Between the Two of Us“), John (J. D. Hanagan, „First Kisses“ (2009), Mattis (Lindgren, „Ronia, the Robber's Daughter“), Father's Ghost (Shakespeare/Noormets, „Hamlet Anderson“), Paul (O'Reilly, „The Almond and the Seahorse“), Mees (Pedmanson, „Eesti mees ja tema poeg/Estonian Man and His Son“), Palu's one man piece „Eesti mees ja tema naine/Estonian Man and His Wife“.

Sepo Seeman has also appeared in musicals: Bill Austin (Andersson/ Ulvaeus, „Mamma Mia!“, Vanemuine) Thénardier (Schönberg/Menken, „Les Misérables“, Smithbridge Productions), Engineer (Schönberg, „Miss Saigon“, Smithbridge Productions), Bela Zangler (Gershwin, „Crazy for You“, Smithbridge Productions), Father Efraim (Vinter/Raudmäe „Pippi Longstocking“, Estonian National Opera), Shrek (Tesori „Shrek“, Puppet Theatre), Karlsson (Aints „Karlsson“, Estonian National Opera).

Work for TV and series: „Viva Las Vegas“, „Puhka Eestis/Holiday in Estonia“, „Võta või jäta/Take it or Leave It“ (host), „Vilde tee“, „Kälimehed“, „Kättemaksukontor“, „Su nägu kõlab tuttavalt/Your Face Sounds Familiar“, „Pühapäev Sepoga/Sunday with Sepo“.

Seeman received the Estonian Actors Union's annual award in 2005, and on seven occasions, he has been picked the audience favourite at Endla and on two occasions, he received the Endla Theatre colleague award.

Tobias Ragg

PRIIT STRANDBERG lõpetas 2012 Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia lavakunstikooli 25. lennu ja töötab sellest alates Vanemuise teatris näitlejana.

Valik rolle: Frosch ja Valentin (Goethe/Toompere „Faust“), Tom (Campbell/Mäeots „Beatrice“), Bernard Gui (Eco/Jonas „Roosi nimi“), Septimus Hodge (Stoppard/Mäeots „Arkaadia“), Priit (Noormets „Lapsepõlvbänd“), Sky (Andersson/Ulvaeus/Mäeots „Mamma Mia!“), Juss (Tammsaare/Lennuk/

Jonas „Meie oma tõde, meie oma õigus“), Noorem kohtuteener (Tubin/Baskin „Reigi õpetaja“), Monsieur André (Webber „Ooperifantoom“), Gunn jt (Raud/Noormets „Musta pori näkku“), Danny (Jacobs/Casey „Grease“), Mikael Bergman, Ismael Retzinsky (Bergman/Mäeots „Fanny ja Alexander“), Mihkal Kalju (Kauksi Ülle „Obinitsa“) jt.

Teatri Kodus lavastanud lastele enda näidendi „Aino ja Haldjas“ (2016). 2016. aastal ilmus Priit Strandbergi omakirjutatud lauludega debüütplaad „Valvab“.

Priit Strandberg is a 2012 graduate of the Estonian Academy of Music and Theatre as a member of the 25st graduating class and started as an actor at the Vanemuine that same year.

Selected roles: Frosch and Valentin (Goethe/Toompere „Faust“), Tom (Campbell/Mäeots „Beatrice“), Bernard Gui (Eco/Jonas „The Name of the Rose“), Septimus Hodge (Stoppard/Mäeots „Arcadia“), Priit (Noormets „Childhood Band“), Sky (Andersson/Ulvaeus/Mäeots „Mamma Mia!“), Juss (Tammsaare/Lennuk/Jonas „Our Own Truth, Our Own Justice“), Monsieur André (Webber „The Phantom of the Opera“), Gunn (Raud/Noormets „Musta pori näkku“), Danny (Jacobs/Casey „Grease“), Mikael Bergman, Ismael Retzinsky (Bergman/Mäeots „Fanny and Alexander“), Mihkal Kalju (Kauksi Ülle „Obinitsa“) and more.

Wrote and directed the children's play "Aino and the Fairy" at Teatri Kodu in 2016.

In 2016 Priit Strandberg released his first album „Valvab“ with his own songs.

Tobias Ragg

KAAREL TARGO on sündinud ja kasvanud Tallinnas. Keskkooli ajal tegutses ta Eesti Nuku- ja Noorsooteatri noortestuudios. 2011. aastal asus teatrikunsti õppima Tartu Ülikooli Viljandi Kultuuriakadeemiasse näitlejaerialal (juhendaja Kalju Komissarov).

Juba õpingute ajal tekkinud idee – luua oma kursuse näitlejate-lavastajate põhjal Tartusse uus professionaalne teatritrupp – arenes 2014. aastaks teatriks Must Kast, mille liige Kaarel on tänaseni. Ta on olnud Mustas Kastis näitlejana kaastegev kuues lavastuses, nendest on seni suurimat tähelepanu pälvinud noortele suunatud „Jõud“ ning must komöödia „Peks mõisatallis“.

Muusikalistes lavastustes on Kaarel kaasa teinud Ugala Teatris (Ehala „Arabella“), Rahvusooper Estonias (Aints „Karlsson katuselt“) ja Vanemuises (Pajusaar „Lotte unenäomaailmas“, Anderssoni & Ulvaeuse „Mamma Mia!“), Schönbergi/Kretzmeri „Hüljatud“).

Kaarel Targo was born and raised in Tallinn. During high school he was attending classes in the youth theatre studio of Eesti Nuku- ja Noorsooteater. He started his theatre studies at the University of Tartu Viljandi Culture Academy in 2011.

By the year 2014, Kaarel and his co-students created a theatre group named Must Kast (Black Box), which locates in Tartu. He is still an active member of the group and since his graduation in 2015 has participated in six productions

of Must Kast.

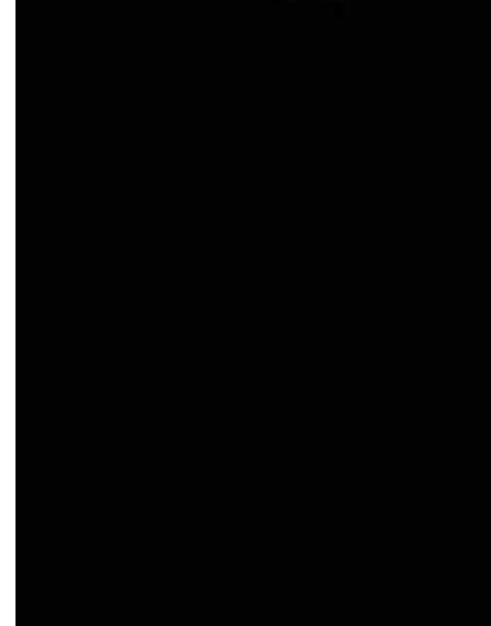
In addition to Must Kast's works Kaarel has also participated in musical productions in Ugala Theatre (Ehala's „Arabella”), Estonian National Opera (Aints's „Karlsson from the Roof”) and Theatre Vanemuine (Pajusaar's „Lotte in the Dreamworld”, Andersson's & Ulvaeus's „Mamma Mia!”, Schönberg's/ Kretzmer's „Les Misérables”).

Beadle Bamford

LAURI LIIV õppis aastatel 1996–2000 G. Otsa nim Tallinna Muusikakoolis pop-džäss laulu erialal. Ta on osalenud rohkem kui 30 muusikalis nii Eestis kui välismaal: Lun-Tha (Rodgersi „Kuningas ja mina”), Phaedra (Hermani „Linnupuur”), Herbert, Koukol (Steinmani „Vampiiride tants”), Audrey Uus (Menkeni „Väike õuduste pood”), Enjolras (Schönbergi „Hüljatud” Tallinna Linnahallis, Neuschwansteini teatris Saksamaal ning Tampere teatris Soomes), Pinocchio (Fortini „Ooh, Pinocchio!”), John (Schönbergi „Miss Saigon”), sama rolli on ta mänginud ka Helsingi Linnateatris ning osalenud külalisetendustel Saksamaal ja Luxemburgis, Radames (Elton Johni & Rice'i „Aida”), Annas (Webberi „Jesus Christ Superstar”), Collins (Larsoni „Rent”), Riff (Bernsteini „West Side Story”), Munkustrap (Webberi „Cats”), Chucky (Menkeni „Tutvumiskoolitus”), Anatoli (Anderssoni & Ulvaeuse „Chess”), Molina (Kanderi „Ämbliknaise suudlus”), Woof (MacDermonti „Hair”), Arena Theater & Festspiel GmbH, Euroopa turneel Saksamaal, Austrias, Šveitsis, Taanis, Itaalias, Rootsis ja Luxemburgis, Robertson Ay (Disney ja Cameron Mackintosh „Mary Poppins”), Monsieur Firmin (Webberi „Ooperifantoom“ Vanemuises), Monsieur Thénardier (Schönbergi „Hüljatud“ Vanemuises).

Lauri on bändi Black Velvet solist. Lisaks on ta teinud kaasa mitmetes teleprojektides nii osalejana kui ka saatejuhina. Draamarolle: Uno (TV3 telesarjas „Kartulid ja apelsinid”), Kenny Collins (Ayckbourni „Miljonite lemmik” MTÜ Kell Kümme, 2015), Wabash (Halli „Armunud Shakespeare”, Eesti Draamateater, 2016). Alates 2015. aastast tegutseb Lauri Liiv Swing Band, mille esimeseks ühiseks projektiks oli „Lauri Liiv – The Tribute To Michael Bublé”.

Lauri Liiv studied pop & jazz song in the G. Ots Tallinn Music School in 1996–2000. He has performed in many musicals: Lun-Tha (Rodgers's „The King and I”), Phaedra (Herman's „Birdcage”) Herbert, Koukol (Steinman's „Dance of the Vampires”), Audrey New (Menken's „Little Shop of Horrors”), Enjolras (Schönberg's „Les Misérables” at the Tallinn City Hall, the Neuschwanstein Theatre in Germany and the Tampere Theatre in Finland), Pinocchio (Fortini's „Ohh, Pinocchio!”), John (Schönberg's „Miss Saigon”), he has played the same part in the Helsinki City Theatre and has participated in guest performances in Germany and Luxembourg, Radames (Elton John's & Rice's „Aida”), Annas (Webber's „Jesus Christ Superstar”), Collins (Larson's „Rent”), Riff (Bernstein's „West Side Story”), Munkustrap (Webber's „Cats”), Chucky (Menken's „The Personals”), Anatoli (Andersson's & Ulvaeus's „Chess”), Molina (Kander's

„Kiss of the Spider Woman”), Woof (MacDermont's „Hair”) in Arena Theater & Festspiel GmbH, with whom he toured in Germany, Switzerland, Austria, Italy, Sweden, Luxembourg and Denmark, Robertson Ay (Disney and Cameron Mackintosh's „Mary Poppins”), Monsieur Firmin (Webber's „The Phantom of the Opera“ in Vanemuine), Monsieur Thénardier (Schönber's „Les Misérables“ Vanemuine). Lauri Liiv is a soloist in the band Black Velvet.

Drama roles: Uno (TV-series „Potatoes and Oranges”), Kenny Collins (Ayckbourn's „Man of the Moment” MTÜ Kell Kümme, 2015), Wabash (Hall's „Shakespeare in Love”, Estonian Drama Theatre, 2016). Since 2015 he leads the Lauri Liiv Swing Band (first project „Lauri Liiv – The Tribute To Michael Bublé”).

Beadle Bamford

PEETER VELTMANN on õppinud 2002–2006 Eesti Muusika ja Teatriakadeemias klassikalist laulu ja magistrikraadi saanud samas 2006–2008 kultuurikorralduse erialal.

Osalenud lavastustes: Elton Johni „Billy Elliot” (MTÜ Noorteatr 2015), Tesori „Shrek” (Eesti Nuku- ja Noorsooteater 2013), Vinteri „Pipi Pikksukk” (Smithbridge Productions 2007), Yestoni „Fantom” (Smithbridge Productions 2007), Liitmaa/Kreemi „Romeo ja Julia” (Eesti Nuku- ja Noorsooteater 2006), Hammersteini/Rodgersi „Tuhkatriinu” (Smithbridge Productions 2005), „Kuu” (Carl Orff, Kiidi Metsafilharmonia 2005), Vadi „Georg” (Smithbridge Productions 2005), Gershwini „Hull Sinu järele” (Smithbridge Productions 2004), muusikaligala „Öölaps” (Smithbridge Productions 2004, 2003), Barti „Oliver Twist” (Smithbridge Productions 2003), Youmansi „No, no Nanette” (Smithbridge Productions 2001), Boublii'i/Schönbergi „Hüljatud” (Smithbridge Productions 2001), Hammersteini/Rodgersi „Kuningas ja Mina” (Smithbridge Productions 1998).

Praegu laulab solistina pop-rock ansambli Peep Show, mis viljeleb sügavat kultuuri ja traditsioone hõlmavat vokaali ja instrumentaalmuusikat. Ansambel on loodud koos ERSO parimate liikmetega.

Peeter Veltmann studied classical singing at the Estonian Academy of Music and Theatre (2002–2006) and received a master's degree in cultural management in 2008 at the same institution.

Roles: Elton John's „Billy Elliot” (MTÜ Noorteatr 2015), Tesori's „Shrek” (Estonian Puppet and Youth Theatre 2013), Vinter's „Pippi Longstocking” (Smithbridge Productions 2007), Yeston's „Phantom” (Smithbridge Productions 2007), Liitmaa/Kreem's „Romeo and Juliet” (Estonian Puppet and Youth Theatre 2006), Hammerstein/Rodgers „Cinderella” (Smithbridge Productions 2005), „Moon” (Carl Orff, Kiidi Metsafilharmonia 2005), Vadi's „Georg” (Smithbridge Productions 2005), Gershwini „Crazy for You” (Smithbridge Productions 2004), musical gala „Öölaps/Child of the Night” (Smithbridge Productions 2004, 2003), Bart's „Oliver Twist” (Smithbridge Productions 2003), Youmans's „No, no Nanette” (Smithbridge Productions 2001), Boublii/Schönberg's „Les Misérables” (Smithbridge Productions 2001),

Hammerstein/Rodgers's „The King and I” (Smithbridge Productions 1998).

He currently sings as a soloist in the pop-rock ensemble Peep Show, which makes vocal and instrumental music that is profoundly informed by culture and traditions. The band was founded with the best members of the Estonian National Symphony Orchestra.

Kerjusnaine / Beggar Woman

MERILI JOHANSON on laulnud Eesti Raadio Laulustuudios (1993–2005) ning õppinud klaverit Tallinna Muusikakoolis. Lõpetanud Tallinna ülikoolis psühholoogia erialal bakalaureuse- ja magistriõppe, lisaks õppinud Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias muusikateraapiat. Töötanud psühholoogina erinevates haridusasutustes. Merili Johanson tegeleb aktiivselt laulmisega ning on seotud erinevate muusika-kollektiividega: JAS-trio (Johanson – Aimla – Sillaots), Merili Johanson & Tarmo Sillaots, Swing'n'Joy Orchestra). Alates 2010. aastast osaleb NUKU kooris. On laulnud taustvokaali ansamblites The Sun, Funki Factor ja Merike Susi Band.

Merili Johanson sang in Estonian Radio's Laulustuudio (1993–2005) and studied piano at the Tallinn School of Music. A graduate of Tallinn University's bachelor's and master's degree programme in psychology, she also studied music therapy at the Estonian Academy of Music and Theatre. She has worked as a psychologist in various educational institutions. Johanson is active as a singer and is affiliated with various music groups: the JAS trio (Johanson – Aimla – Sillaots), Merili Johanson & Tarmo Sillaots, Swing'n'Joy Orchestra). From 2010, she is a member of NUKU choir. She has sung backup for bands like The Sun, Funki Factor and the Merike Susi Band.

Adolfo Pirelli

VALTER SOOSALU on lõpetanud Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia dots Hirvo Surva dirigeerimisklassis, dirigendi ja koormeistrina on ta töötanud kammermeeskoori Revalia, segakoori HUIK! ja Eesti Rahvusringhäälingu Segakoori juures, lisaks Eesti Rahvusmeeskoori, Eesti Filharmonia Kammerkoori ja Tallinna Kammerorkestri projektides. Käesolevast hooajast juhatab ta Vanemuise teatri segakoori ja kammerkoori Kolm Lindu.

Ta on VI Eesti noorte koorijuhtide konkursi võitja ning Eesti Kooriühingu 2014. a noore dirigendi preemia laureaat. Valter Soosalu on 2017. aasta XII noorte laulupeo „Mina jään“ ning 2019. aasta XXVII laulupeo „Minu arm“ segakooride dirigent. Lauljarahidust omandab Valter Soosalu maestro Paolo de Napoli laulustuudios Studio Lirico.

Valter Soosalu on klahvpillimängija ja laulja ansamblis Põhja Konn, mille debüütalbum „Põhja Konn“ ilmus 2016. aasta lõpus.

Valter Soosalu is a graduate of the Estonian Academy of Music and Theatre, studying conducting under associate professor Hirvo Surva. As conductor and concertmaster, he has worked for the men's chamber choir Revalia, the mixed

choir HUIK! and the Estonian Public Broadcasting Mixed Choir, plus Estonian National Male Choir, Estonian Philharmonic Chamber Choir and the Tallinn Chamber Orchestra projects. From this season, he conducts the Vanemuine Theatre's mixed choir and chamber choir Kolm Lindu (Three Birds).

He is the winner of the Sixth Estonian Young Choral Conductors competition and the winner of the 2014 young conductor award from the Estonian Choir Association. Soosalu is the conductor of the 12th youth song festival in 2017 and the 2019 27th song festival mixed choirs. He is studying voice under Maestro Paolo de Napoli in the studio Studio Lirico.

Soosalu also is a keyboardist and singer for the band Põhja Konn, whose self-titled debut album appeared in late 2016.

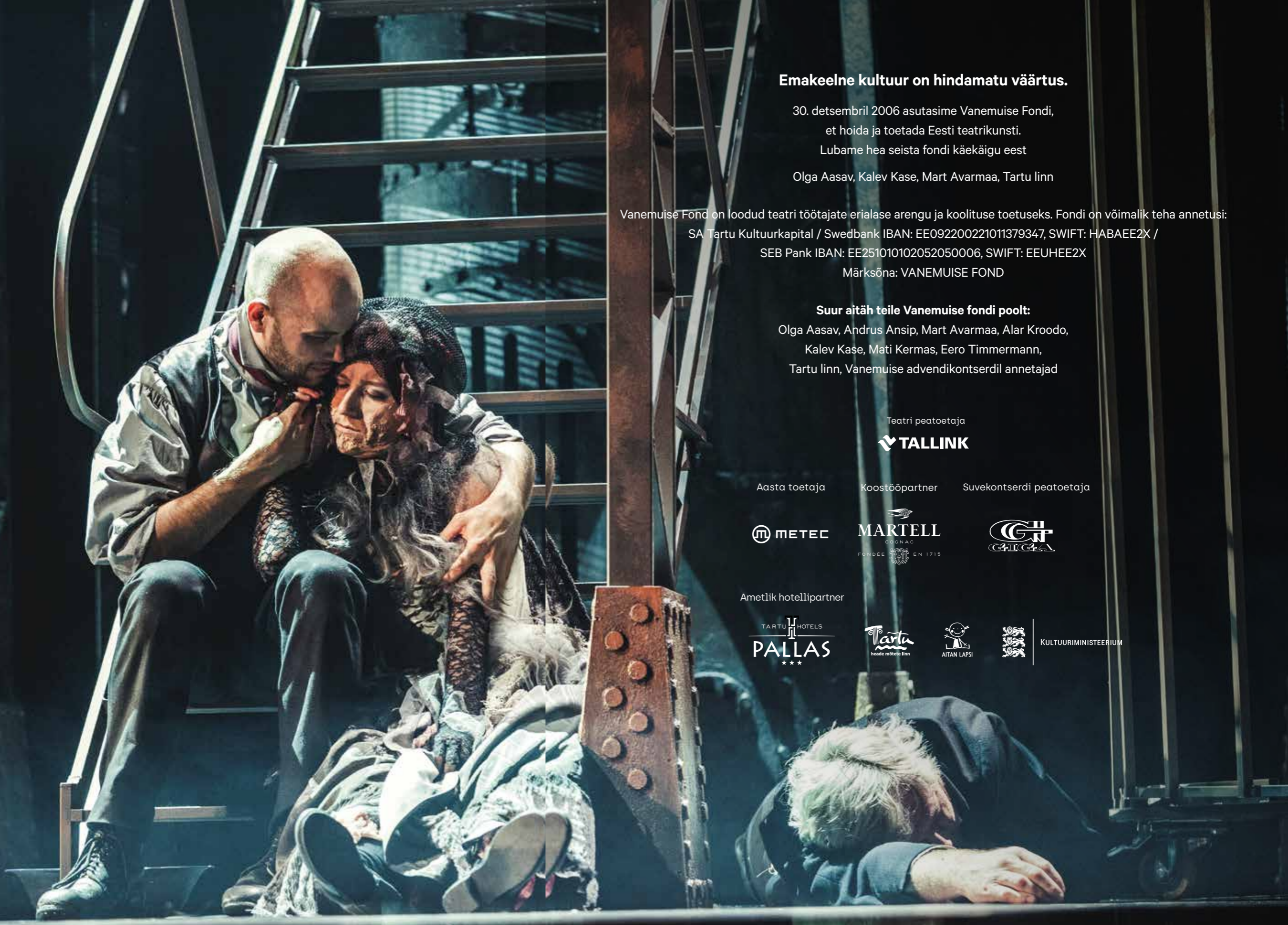
Kolm härrasmeest / Three Gentlemen

OLIVER TIMMUSK, SIMO BREEDE, ARTUR NAGEL

Emakeelne kultuur on hindamatu väärtus.

30. detsembril 2006 asutasime Vanemuise Fondi,
et hoida ja toetada Eesti teatrikunsti.

Lubame hea seista fondi käekäigu eest

Olga Aasav, Kalev Kase, Mart Avarmaa, Tartu linn

Vanemuise Fond on loodud teatri töötajate erialase arengu ja koolituse toetuseks. Fondi on võimalik teha annetusi:

SA Tartu Kultuurkapital / Swedbank IBAN: EE092200221011379347, SWIFT: HABAE2X /

SEB Pank IBAN: EE251010102052050006, SWIFT: EEUHEE2X

Märksõna: VANEMUISE FOND

Suur aitäh teile Vanemuise fondi poolt:

Olga Aasav, Andrus Ansip, Mart Avarmaa, Alar Kroodo,

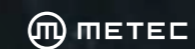
Kalev Kase, Mati Kermas, Eero Timmermann,

Tartu linn, Vanemuise advendikontserdil annetajad

Teatri peatoetaja

Aasta toetaja

Koostööpartner

Suvekontserdi peatoetaja

Ametlik hotellipartner

KULTUURIMINISTEERIUM

RÕÕM ELAMUSTEST

TALLINKIL ON SUUR RÕÕM
OLLA TEATER VANEMUINE
SUURTOETAJA

MARTELL
COGNAC
FONDÉE EN 1715

TÄHELEPANU! TEGEMIST ON ALKOHOLIGA.
ALKOHOL VÕIB KAHJUSTADA TEIE TERVIST.

LYDIA
HOTEL

Tõeline Tartu pärl ootab Sind!

Ülikooli 14, Tartu
www.lydia.ee

Teatrijuht / General Manager Kristiina Alliksaar

Muusikajuht / Musical Director Risto Joost

Balletijuht / Ballet Director Mare Tommingas

Draamajuht / Drama Director Tiit Palu

Lavastusala / Production Department Maarja Liba, Maiken Nõmmoja

Lavameistrid / Stage Technicians Rello Lääts, Ken-Konrad Kerm, Keijo Sepp, Imre Toomeoks,
Martin Remmelgas, Sergei Ivanov, Mart Visnapuu, Madis Toimla, Aigar Kikkas, Reigo Harkmann,
Andre Luik, Sten Gussakov, Markus Kõrkjas

Dekoratsiooniala / Stage Set Department Marika Raudam, Mait Sarap, Innari Toome, Ain Austa,
Andres Lindok, Katrin Pahk, Leenamari Pirn, Helen Elbrecht, Terje Kiho, Armin Luik,
Aleksandr Karzubov, Indrek Ots, Mart Raja, Eino Reinapu, Karmo Kiivit

Kostüümiala / Wardrobe Department Liisi Ess, Ivika Jõesaar, Ruth Rehme-Rähni, Külli Kukk, Edith Ütt,
Ljubov Guzun, Ivi Vels, Kaire Arujõe, Valentina Kalvik, Heli Kruuse, Inkeri Orasmaa, Olga Vilgats,
Irina Medvedeva, Natalja Malinen, Luule Luht, Tia Nuka, Daisy Tiikoja, Elli Nõps, Anneli Vassar,
Marit Reinmets, Juta Reben, Toomas Vihermäe, Ljudmila Nikolajeva

Riietajad / Costume Warehouse Raina Varep, Anu Kõiv, Eva Kõiv, Aive Soosaar

Grimm ja soengud / Make up and Hair Stylists Kelly Treier, Janika Kolju, Rutt Laikask, Reet Laur,
Viktoria Rüster, Maarja Lõbu, Mare Kuul, Madli Uibukant, Gretel Persidski

Rekvisiidiala / Stage Prop Department Liina Martoja, Annaleena Adamson, Kärt Paasik

Valgusala / Lighting Department Andres Sarv, Tõnis Järs, Tõnu Eimra, Kaspar Aus,

Villu Adamson, Andrus Treier, Tauri Kõtsi, Madis Fuchs

Heli- ja videoala / Audio-Visual Department Andres Tirmaste, Vaiko Vreimann, Kalev Kääpa,
Andreas Kangur, Juho Porila

Kavalehe teostus / Program Team:

Tekstid koostas / Texts by Kai Rohejärv

Kujundaja / Designer Aide Eendra

Fotograaf / Photographer Maris Savik

Tõlkija / Translations by Luisa Tõlkebüroo / Luisa Translation Bureau

